

ПРОТИВОРЕЧИЯ ВЪ ЖИВОТА.

Т. м.

Сега ще говоря върху противоречията въ живота, или противоречията въ живота на ученика. Знакътъ— V се взима като символъ на противоречието. Изобщо, всички ученици често се подаватъ на страхъ и съмнение, които, обикновено, заедно вървятъ. Задавали ли сте си въпроса, защо се страхувате? Отъ какво произтича страхътъ? Запримъръ, давамъ ви да напишете известна тема или урокъ, и следъ това у васъ се явява страхъ, че не можете да изпълните тази работа. Отъ какво произтича този страхъ?

Страхътъ е едно негативно качество на низшия умъ, на низшия манасть. Ако човѣкъ не притежава нищо, може ли да се страхува? Допуснете, че вие имате съзнание само, но нѣмате физическа форма, съ която да разполагате. Значи, вие се съзнавате само като човѣкъ; мислите, разсѫждавате, но нѣмате абсолютно никаква форма. Въ такъвъ случай, може ли да се роди страхътъ у васъ?

И тъй, страхътъ е едно последствие въ съзнанието, че човѣкъ може да изгуби това, което има, или може да не придобие онova, което иска. Когато въ съзнанието на човѣка се яви мисъльта, че ще загуби това, което иска, тогава се заражда страхътъ. Запримъръ, човѣкъ се страхува да не изгуби живота си. А когато мисли, че нѣма да спечели онova, което желае, тогава се явява съмнението. Сега, да се обясни психологически, защо, именно, трѣбва да се зароди съмнението въ душата на човѣка? Щомъ се яви страхътъ, волята ви е слаба; стра-

хътъ всъкога показва слаба воля. Това е въ естеството на човѣка. Съмнението показва, че интелектътъ ви е слабъ. Напримѣръ, даватъ ви нѣкаква работа, и вие почвате да се съмнявате, дали ще можете да я свѣршите. Защо? — Защото чувствувате, че интелектътъ ви не е въ състояние да извѣрши дадената работа. Обаче, когато вашиятъ умъ е свѣтълъ и способенъ, никакво съмнение не може да се зароди. Съмнението трѣбва да даде потикъ, не да се пази като писано яйце, но да подбужда, да усилва деятелността на ума. Какъ може да се усили умътъ? Ако вашиятъ умъ е слабъ, ще възприемете сините вибрации на свѣтлината. Зелениятъ цвѣтъ пъкъ въ природата е материалистически. Човѣкъ става материалистъ, когато борави повече съ зеления цвѣтъ. При това положение, той започва да мисли за жени, за пари, за богатство Затова, именно, материалистътъ обичатъ зеления цвѣтъ — той е любимиятъ имъ цвѣтъ. Въ зеления цвѣтъ е потопена цѣлата сегашна еволюция; той е преобладаващиятъ цвѣтъ.

Страхътъ се дължи на отсѫтствието на сила. Когато страхътъ се проявява силно въ нѣкого, добре е той да възприема портокаловия цвѣтъ, като срѣдство за балансиране на силите; съ него той може да се лѣкува. Ако се страхувате вечеръ, денемъ гледайте да асимилирате портокаловите лѣчи отъ слънцето, и тогава страхътъ ще стане нормаленъ, ще се превърне на благоразумие. Напримѣръ, вие мислите, че не сте страхливи, имате вѣра, разсѫждавате, философствувате, но стане ли земетресение, всѣкаква мисълъ изчезва, и веднага се намирате на улицата. Следъ като се видите на улицата, веднага ще почнете да мислите, какъ сте излѣзли. Значи, вие нѣмате присѫтствие на духа, и волята не контролира ума ви. Запримѣръ, когато

се изгорите, вие не мислите. Било е време, когато страхът — чувство на предпазливостта, е било на място, а днесът страхът е аномален, превърнат е въ болезнено чувство. Вниманието, предпазливостта, благоразумието съ контрасти на страха. Вие трябва да знаете, че живеете въ святът, дето има противоположни сили, които съ въ разрезъ съ еволюцията, съ пътя, който следвате. Когато страхът е взел надмощие въ човека, тогава той проявява конвулсии, неправилни движения на ръцете, на краката. При това положение, ще регулирате страхът съ портокаловите лжчи. Страхът увеличава негативните качества на човека. Напримеръ, ако на някой се е случила някаква малка пакость, или неприятност, той ще я преувеличи най-малко десет пъти. Ако е претърпял някакво страдание, той няма да го опише естествено, а ще го преувеличи значително.

Между съмнението и страхът има известна аналогия. Напримъръ, съмнението има свойство да преувеличава погрешките на човека. Отъ малъкъ поводъ, човекъ може да прави големи заключения. Да допуснемъ, че сте чели някой авторъ, който се съмнява въ бъдещия животъ, въ Бога. Това показва, че умътъ му не е развитъ. Може да е ученъ, да има силенъ интелектъ, но умътъ му е слабъ. Подъ „умъ“ ние подразбираме всички способности, чувства, интелектъ и сили, които се съдържатъ въ него. Интелектътъ подразбира низшия умъ на човека, низшия манасъ, а разумътъ — висшия умъ, висшия манасъ. Следователно, има хора съ силно развитъ разумъ и слабъ интелектъ, а някои — съ силенъ интелектъ и слабъ разумъ. Обаче, и двамата правят погрешки. Има философи съ различни системи, но за природата съ толкова невежи, че малкиятъ деца знаятъ повече отъ тяхъ.

Напримѣръ, единъ англичанинъ, знаменитъ проповѣдникъ, голѣмъ философъ, въ една своя речь казалъ, че овцетъ пиели вода, само когато сѫ болни. Какво показва това? — Че въ своята философска мисълъ, този проповѣдникъ се отдалечилъ отъ действителността, която го окръжавала. Този проповѣдникъ ималъ развитъ разумъ, а слабъ интелектъ. Въ сѫщностъ, когато сѫ болни овцетъ не пиятъ вода, а когато сѫ здрави — пиятъ.

Сега, много отъ съвременните хора, като този проповѣдникъ, казватъ, че Господъ не сѫществува, т. е. че овцетъ пиятъ вода, когато сѫ болни. Този човѣкъ е слабъ въ доказателствата си, защото иска да доказва сѫществуването на Бога съ невѣрни факти, като този, че овцетъ пиятъ вода, само когато сѫ болни. Богъ е сѫщина, която не се доказва. Той е вънъ отъ всѣкакви доказателства. Богъ е сѫщество извѣнъ времето и пространството, извѣнъ съзнанието, извѣнъ живота, извѣнъ всѣкаква интелигентностъ на хората и т. н. Богъ е извѣнъ времето и пространството, но сѫщевременно съдѣржа въ себе си времето и пространството. Той е извѣнъ живота, но съдѣржа въ себе си живота. Той е извѣнъ съзнанието, но съдѣржа въ себе си съзнанието. Той е извѣнъ интелигентността, но съдѣржа въ себе си интелигентността. Какъ ще разберете това? Значи, Богъ, Безграничниятъ не може да се докаже. Затова, именно, всѣко нѣщо, което на физическия свѣтъ не може да се докаже, ражда съмнение въ умовете на хората. Въ сѫщностъ, реални сѫ само ония нѣща, които не могатъ да се доказватъ. Всички нѣща, които се доказватъ, сѫ сѣнки на реалността. Като казвамъ, че нѣкои нѣща не се доказватъ, това не значи, че не може да се мисли и разсѫждава за тѣхъ. Вие можете да мислите за тѣхъ, колкото искате, но не

можете да ги доказвате въ време и пространство. Следователно, когато съмнението проникне въ умовете ви, вие тръбва да знаете, че сте близо до реалността.

За обяснение на тази мисъл, ще приведа следния примъръ. Представете си, че вие нъмате приятель въ живота си. При това положение, можете ли да се съмнявате въ него? Не можете, разбира се. Обаче, щомъ имате единъ приятель, има вече въ кого да се съмнявате. Щомъ приятельтъ ви съществува като реалность, вие вече можете да се съмнявате. Вие се съмнявате, напримъръ, дали той ви обича, дали мисли като васъ и т. н. Значи, съмнението подразбира отрицателната страна на реалността. Същото може да се каже и за страха. Може ли да се страхува човѣкъ, ако нищо не вижда? Значи, човѣкъ може да се страхува само отъ това, което вижда. Или, той може да се страхува само отъ това, което не разбира, което не може да си обясни. Само необяснените, таинствените нъща задаватъ страхъ на човѣка. Ако вечеръ, както спите, нъкой ви изнесе на ржце отъ стаята и ви остави нѣкѫде срѣдъ природата, при съвсемъ непозната за васъ обстановка, дето неможете да опредѣлите нито изтокъ, нито западъ, нѣма ли да се уплашите? Ще се уплашите, разбира се, ще преживѣете даже панически страхъ. Вие не можете да си обяснете, какъ е станало това, че сте срѣдъ природата. Знаете, че бѣхте въ стаята си, спите на леглото, а кой ви изнесълъ на вънъ и защо направилъ това, нищо не знаете. Реалността, въ която се намирате сега, създава страхъ у васъ. И сега, за да се освободите отъ страхъ, тръбва да започнете да мислите, какъ и по какъвъ начинъ е станало вашето премѣстване.

Щомъ намѣрите причината и си обясните това явление, страхътъ ще изчезне.

Представете си друго положение, което може да предизвика страхъ у васъ Седите въ стаята си и размишлявате. Изведнъжъ, презъ отворената врата на вашата стая пропълзява на земята мечка. Вие се уплашите и хуквате да бѣгате. Добре, че въ случая, имате и втора врата на стаята си, която веднага отваряте и излизате навънъ. Когото срещнете, разправяте, че мечка влѣзла въ стаята ви и безъ малко щѣла дави нападне. Ако пъкъ нѣмахте втора врата на стаята си, вие щѣхте да се самозащищавате, т. е. да се сражавате съ мечката. Обаче, ако имахте присѫтствие на духа, вие щѣхте да започнете да размишлявате. Първо ще си кажете: Какъ е възможно, мечка да влѣзе въ стаята ми? Следъ това, ще се вгледате въ мечката и ще видите, че тя не е действителна мечка, а човѣкъ, облѣченъ съ меча кожа. Тогава ще видите, че това е вашиятъ приятель, който искалъ да се пошегува малко съ васъ.

И тъй, когато страхътъ проникне въ ума на човѣка, той бѣга презъ вратата на сърцето. Когато страхътъ проникне въ сърцето, той бѣга презъ вратата на ума. Значи, каквато опасностъ дойде върху човѣка, той винаги има една отворена врата, презъ която може да излѣзе навънъ, да се спаси. Когато страхътъ проникне въ сърцето на човѣка, той трѣбва да се запита, реално ли е всичко това, което вижда, чувствува и преживява? Който може да се самообладава, той спокойно може да седне на нѣкой камъкъ въ гората и покрай него да минаватъ най-свири животни, тигри, лъвове, безъ да му причинятъ най-малката вреда. Тъ ще минатъ заминатъ покрай него, безъ да го докоснатъ. Ако е страхливъ, тъ непременно ще го нападнатъ.

Предъ смѣлия, предъ безстрашния човѣкъ и най-свирепитѣ животни отстѫпватъ. Тѣ чувствуватъ силата му и се страхуватъ отъ него. И действително, смѣлиятъ човѣкъ има силна воля, силна мисъль; тої може да се концентрира.

Сега, можете ли да кажете, какво мисли това куче, което мина покрай насъ? Както видѣхте, то се спрѣ, погледа ви малко и си замина. Разбра ли това куче, че вие сте ученици на окултна школа? То разбра, че сте се събрали за нѣкаква важна работа, но каква е тази работа, не знае. Ако бѣше се уплашило отъ васъ, кучето щѣше да лае, но вашата мисъль му даде известенъ потикъ, и то продължи своя пътъ. Кучето разбра, че мѣстото му не е тукъ. Наблюдало своя господаръ и извадило заключение, че както господарътъ му често бива заетъ съ своя работа, така и ние, тукъ, имаме нѣкаква работа.

На физическия свѣтъ, страхътъ и съмнението се явяватъ естествено, а въ окултните школи ги предизвикватъ изкуствено. Така е било въ Индия, въ Египетъ и въ всички останали окултни школи. Напримѣръ, нѣкой ученикъ отива при единъ отъ учителитѣ на една окултна школа, но учителътъ не му говори нищо. Ученикътъ говори, учителътъ мѣлчи; ученикътъ се вижда въ чудо, не знае, какво да прави. Минаватъ денъ, два, три, учителътъ все мѣлчи. Ученикътъ започва да мисли, дали не е влѣзълъ преждевременно въ школата. Следъ това учителътъ го поставя на такъвъ изпитъ, отъ който ученикътъ преживява голѣмъ страхъ. Сега учителътъ наблюдава, дали умътъ и волята на ученика сѫ добре развити. Той следи, какъ ще се прояви ученикътъ, отъ което изучава неговитѣ по-

ложителни и отрицателни качества. Окултните ученици тръбва да имат положителни качества. Ако имат нѣкакви отрицателни качества, тѣ не могатъ да бѫдатъ истински ученици. Който има негативни качества, той не може да бѫде ученикъ.

И тѣй, каквите мѫжнотии и да ви се случатъ въ живота, тръбва да знаете, че тѣ сѫ строго математически опредѣлени и необходими за вашето развитие. Каквото да правите, вие не можете да ги избегнете. Ако въ една форма ги избегнете, тѣ ще дойдатъ въ втора, въ трета и т. н. Ако въ най-леката форма ги избегнете, тѣ ще дойдатъ въ по-тежка. Забелязано е, че това, отъ което човѣкъ най-много се страхува, на него, именно, налетява. И обратното е вѣрно: това, което човѣкъ най-много желае, и него ще постигне. Оти гледището на Школата на Бѣлото Братство, страхътъ и съмнението въ човѣка минаватъ за негативни качества, които показватъ, че висшата любовь не е про никнала въ неговото сърце. Страхътъ и съмнението показватъ още, че висшата мѫдростъ не е про никнала въ човѣшкия умъ. За да се освободите отъ страха и съмнението, както и отъ други отрицателни чѣрти въ себе си, вие тръбва да работите. Въ това отношение, окултната школа разполага съ редъ методи за работа на ученика върху себе си. Първото качество на ученика е способността му да работи. Той тръбва да обича работата, всѣкога да е готовъ да работи. Единъ младежъ, свѣршилъ университетъ, отива при единъ отъ учителите на една окултна школа и му казва, че иска да бѫде неговъ ученикъ. Въ това време учителятъ копае лозето, и нищо не отговаря. Той го запитва по единъ, по другъ въпросъ, а не взима мотиката да покопае заедно съ учителя. Можете ли, при това положение, да бѫдете ученикъ? Не,

ученикътъ тръбва да е работливъ и досещливъ. Той тръбва да вземе една мотика и да започне да работи заедно съ учителя си. Така, той ще задава въпроси на учителя, а последният ще отговаря. Разговорът помежду имъ ще се заведе много естествено. Тъ ще работятъ и ще се разговарятъ. Ученикътъ, обаче, иска учителятъ да напусне работата си и да разговаря съ него. Учителятъ нѣма да спре работата си. Въ случая, ученикътъ тръбва да се нагоди споредъ учителя си.

Съвременнитѣ хора се съмняватъ въ Бога, защото тѣ искатъ Той да спре работата си и да ги запита, какви сѫ страданията имъ, какво е материалното имъ положение. Съ една дума, тѣ искатъ Богъ да имъ обърне внимание, като на деца. Тукъ е тѣхната погрѣшка. Тѣ тръбва да знаятъ, че Богъ никога не напушта работата си. Той може да увеличи и съкрати времето и пространството, да даде възможност на човѣка да учи, да работи, да се развива, но да спре работата си, това Той никога нѣма да направи. Когато бесятъ нѣкого, времето се съкраща. Тогава днитѣ текатъ бѣрзо. Когато нѣкой дѣлжи нѣкому, времето пакъ тече бѣрзо. И при единия, и при другия случай желателно е времето да се продѣлжи. Въ това отношение, съвременнитѣ хора нѣматъ строго опредѣленъ критерий или точна мѣрка, по която да познаватъ, кое е истинското време, т. е. да опредѣлятъ продѣлжителността на времето.

Сега, като се говори за продѣлжителност на времето, това е въпросъ, който се отнася до съзнанието. Ако се движите съ бѣрзината на обикновенъ тренъ, вие ще стигнете до слънцето въ продѣлжение на 250 години. Обаче, ако се движите съ бѣрзината на свѣтлината, ще стигнете до слънцето за осемъ минути. Значи, вашето съзнание може да

се движи съ бързината на обикновенъ тренъ, може да се движи съ бързината на свѣтлината, а може да се движи и още по бѣрзо. Следователно, времето и пространството зависятъ отъ съзнанието. Съзнанието е извѣнъ времето и пространството, извѣнъ противоречията, извѣнъ страха и съмнението. Пространството произвежда страхъ, а времето — съмнение. Когато паднешъ въ нѣкой кладенецъ, страхътъ дохожда; когато наближи падежа за изплащане на нѣкоя полица, съмнението дохожда. Като видите, че при васъ дохожда онзи, на когото дѣлжите, вие казвате: Дали не е сбѣркаль, дали не е прибѣрзаль съ донасянето на полицата? Когато два дисхармонични предмета се съпоставятъ едновременно въ времето, тѣ произвеждатъ въ ума на човѣка съмнение. Когато тия два предмета се раздѣлятъ въ пространството, тѣ произвеждатъ въ човѣка страхъ. Напримѣръ, ако кажете една обидна дума на вашия приятель, въ този моментъ вие изпитвате страхъ, че можете да го загубите. Страхътъ показва, че вие сте въ пространството и се беспокоите, че връзките между васъ и приятеля ви могатъ да се скъжатъ.

Сега, ще ви задамъ нѣколко въпроса: да обичате ли е по-добре, или да ви обичатъ? (— Да обичаме). Да давате ли е по-добре, или да взимате? (— Да даваме). Какво ще стане тогава, ако всички обичате, или ако всички давате? Ще се отблъснете. Да обичашъ е едно нѣщо, да те обичатъ е друго нѣщо; това сѫ две съвършено различни състояния на душата, които произгичатъ отъ два различни процеса въ Битието. Да обичашъ, това е процесъ на любовта, при който развиваши силата си; да те обичатъ, това е процесъ на мѣдростта, при който развиваши знанието си. Има ли

нѣкакво противоречие въ това? Значи, когато Богъ работи върху душата ви съ Любовта си, вие искате да обичате; когато Богъ работи върху душата ви съ своята Мѫдрост, вие искате да бѫдете обичани. За да бѫдете обичани, вие трѣбва да създадете условия. Безъ тѣзи условия, никой не може да ви обича. Напримѣръ, въ тѣмна стая при затворени кепенци на прозорците, вие искате външната свѣтлина да проникне въ очите ви, да ви зарадва. Възможно ли е при тѣзи условия свѣтлината да проникне въ очите ви? Вие трѣбва да отворите кепенците на прозорците, после и самите прозорци, и тогава само свѣтлината ще проникне въ стаята, ще влѣзе въ очите ви и ще ви обикне. При това положение, и вие ще се радвате на свѣтлината.

И тѣй, да обичашъ, това значи да се свържешъ съ първия принципъ — съ Божията Любовъ. Да те обичатъ, значи, да се свържешъ съ втория принципъ — съ Божията Мѫдрост. И наистина, следъ като човѣкъ обича денъ, два, три, месеци, година, две и повече, той дохожда най-после въ пасивно състояние и пожелава да бѫде обичанъ. По този начинъ става смѣна въ процеситѣ, при които колелото на живата се е завъртѣло въ обратна посока. При тази смѣна на процеситѣ, става смѣна и въ ролята на човѣшките тѣла: въ първо време деяността е била съсрѣдоточена въ астралното тѣло на човѣка, или въ неговия сърдеченъ свѣтъ; после, при смѣна на процеситѣ, деяността е преминала въ менталното тѣло на човѣка, т. е. въ неговия умственъ свѣтъ. Ако и въ този свѣтъ деяността се прекрати, човѣкъ слиза да работи на физическия свѣтъ. Следователно, когато деяността на човѣка на физическия свѣтъ се прекрати, тя минава въ менталния свѣтъ. Когато и въ менталния свѣтъ се прекрати,

тя минава въ астралния свѣтъ. После пакъ започза отново. Това показва, че въ цѣлокупния животъ на човѣка става постоянно кръглообразно движение. Това показва, че човѣкъ не може за винаги да остане на една и сжда точка въ своя животъ. Това значи да бѫде въ вѣченъ застой, а то е невѣзмознано.

Човѣкъ не може постоянно да обича, нито постоянно да бѫде обичанъ. Ако тѣзи процеси въ него сѫ продължителни, той ще изпадне въ индиферентностъ. Сѫщо така човѣкъ не може постоянно да мисли, или постоянно да чувствува. Щомъ изпаднете въ едно отъ тѣзи положения, вие съзнателно ще потърсите нѣкаква работа, да смѣните състоянието си. Напримѣръ, ако до това време вие сте обичали, щѣ потърсите книгите на нѣкой авторъ и ще ги четете. Като четете книгите му, той ви обича. Ако пѣкъ вие четете вашите съчинения предъ нѣкого, вие го обичате. Колкото е силно да обичашъ, толкова е силно да те обичатъ. Защо? Защото душата, която очаква да бѫде обичана, създава импулсъ на другата душа, която, въ това време, обича. Да обичашъ и да те обичатъ, съставятъ два полюса на живота. Който обича, той създава субективния свѣтъ на живота; когото обичатъ, той създава обективния свѣтъ на живота. Затова, който обича, той иска да види своя образъ въ онзи, когото обича. Вие обичате огледалото, защото образътъ ви се отразява въ него. Вие носите огледалото въ джоба си, и ако по нѣкаквъ начинъ го счупите или изгубите, съжалявате, защото не можете вече да имате ясна представа за своя образъ. Въ огледалото вие виждате образа си по-добре, отколкото, ако мислено си го представяте. Следователно, онзи, когото обичате, всѣкога дава изразъ на вашата обичь. Затова, именно,

вие го обичате. Ако огледалото ви е малко зацепано, вие не го обичате, защото не дава чисто отражение на вашия образъ. Вие обичате само онзи, който може да ви вдъхнови, да ви импулсира, да ви даде потикъ къмъ нѣщо. Казано е въ Писанието: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърце“. Това значи: Да отразишъ Божественото въ себе си. И когато Божественото се види отразено въ човѣшката душа, Богъ се весели, защото знае, че този човѣкъ е работилъ. Когато Богъ се весели, човѣкъ се радва. Когато човѣкъ загуби радостта си, това показва, че Богъ е недоволенъ отъ него. Тъй щото, човѣкъ не трѣбва да мисли, че любовта, която проявява, е негова. Човѣкъ е само проводникъ на Божествената любовь и интелигентностъ. Че е така, всички писатели, поети, учени сѫ забелязали това. Понѣкога тѣ пишатъ вдъхновено, красиво, идейно, а понѣкога нищо не могатъ да напишатъ. Тогава тѣ се чувствуватъ бедни, като че нищо не знаятъ, нищо не разбиратъ. Ако интелигентността, ако възвишената мисъль е тѣхно присѫще качество, тѣ би трѣбвало всѣкога да разполагатъ съ нея. Въ сѫщностъ не е така. Тѣ раждатъ, творятъ, само когато нѣкой имъ донесе нѣщо. Значи, когато нѣкой напълни кошницата имъ съ череши, тѣ я разнасятъ натукъ-натамъ, раздаватъ отъ нея и пишатъ. При сегашните условия, невидимиятъ свѣтъ изразява любовта въ видъ на интелигентностъ. Хората сѫ изразители на тази интелигентностъ. Това ни най-малко не подразбира, че човѣкъ е автоматъ. Той трѣбва да съзнава, че е носителъ на тази интелигентностъ. Като съзнава това, човѣкъ трѣбва да се радва, че е получилъ нѣщо отъ Божествения свѣтъ, което разумно трѣбва да използува.

Сега, за следната сръда, всъeki за себе си да отговори на въпросите, защо тръбва да обича, и защо тръбва да го обичатъ. За мене не е важно, дали ще отговорите правилно на въпросите, но да мислите върху тъхъ; за мене е важно, какво ще придобиете, следъ като сте размишлявали известно време. Тази тема е важна, и вие тръбва да мислите върху нея. Силата на човѣка седи въ неговата мисъль. Щомъ мислите, вие все ще придобиете нѣщо, което, ако не днесъ, следъ година, две или повече, ще се изяви навънъ. Колкото правиленъ отговоръ да дадете на темата, вие още не можете да бѫдете на правия путь. Не е достатъчно човѣкъ само да напише нѣщо върно за любовта. Той тръбва да я преживява. Следователно, който пише за любовта, той непременно тръбва да люби и да чувствува, че го любятъ. Това показва, че е мжчно да се пише върху сѫщността на нѣщата. Като давамъ тази тема, обръщамъ вниманието ви на това, че вие ще пишете върху нѣща, които не знаете. Защо? Защото досега вие нито сте обичали, нито сте били обичани. Това, което наричате обичъ, е сѣнка на обичъта. Следователно, нито вашата обичъ, нито тази на ближните ви, може да се нарече реалност.

Казвате: Възможно ли е нашата обичъ да е сѣнка на любовта? — Това може да се провѣри. Ако ви подложатъ на изпитъ, да видите, каква е любовта ви, вие веднага ще пропаднете. Вие имате любовъ, но не такава, за която ви говоря. Въ Божията Любовъ, за която ви говоря, нѣма никакво поляризиране. Достатъчно е за единъ моментъ само любовта да проникне въ душата на човѣка, за да придобие той просвѣтление на ума си и да дойде въ хармония съ сѫществата на цѣлата земя, съ цѣлия козмосъ. Това може да из-

пита всѣки, който люби и когото любятъ. Това значи да проникнете въ вѫтрешния смисълъ на любовъта. Хиляди години наредъ ще изучавате любовъта, докато разберете, какво въ сѫщностъ тя представя. Редъ сѫществувания трѣба да минете, за да разберете отчасти поне реалността на нѣщата. Ако още днесъ любовъта посети нѣкой човѣкъ, той нѣма да издѣржи на нейния токъ: ще изгуби съзнание, ще падне на земята; дишането и пулсътъ му ще престанатъ; за него не остава нишо друго, осбенъ да желае да се върне въ първото си положение. Нервната система, както и цѣлиятъ организъмъ на съвременния човѣкъ, не сѫ достатъчно калени, за да издѣржатъ на силнитѣ вибрации, на силнитѣ токове на любовъта. Ето защо окултната наука препоръчва на учениците редъ методи и упражнения за каляване на ума, сърцето и волята имъ, съ цель, силитѣ на тѣхния организъмъ да се нагласятъ съобразно природнитѣ сили и течения.

Сега, като казвамъ, че вашата любовь е сънка на реалната любовь, съ това искамъ да кажа, че вие не сте преживѣли още тази любовь, нѣмате опитностъ за нея и не я познавате. Ако накарате нѣкой младъ момъкъ да опише своята любовь, той ще каже: Азъ говорихъ за моята любовь, но тя не ме разбра. Момата пъкъ ще каже: Азъ го обичахъ, а той ми изневѣри. — Човѣкъ може да изневѣрява и безъ да е билъ обичанъ. Когато обичате нѣкого, тогава, именно, възможността за изневѣряване е най-малка. Невъзможно е да ви изневѣри онзи, когото обичате. Никѫде въ живота това не се случава. Ако има изключения, тѣ сѫ вънъ отъ Божията Любовь, вънъ отъ Божията Мѣдростъ. Въ Божията Любовь и Мѣдростъ абсолютно нѣма условия за изневѣряване. Щомъ се го-

вори за изневъряване, тръбва да подразбираме човешката любовь, т. е. любовьта на хората на земята. Дето има изневъряване, тамъ не може да става въпросъ за любовь. Тъй щото, едно тръбва да знаете: щомъ се съмнявате, интелигентностъта отсътствува отъ ума ви; щомъ се страхувате, любовьта отсътствува отъ сърцето ви. Съ това въпросът се изчерпва. Туй всички тръбва да знаете, като ученици на окултна школа. Ако не се ръководите отъ тъзи максими въ живота, ще изучавате само сънките на реалностъта и, въ края на краишата, ще дойдете до обезсърдчение и разочарование и ще кажете: Всичко било празна работа! За да не дойдете до това положение, сами поставете своята обичь на изпитъ, да видите, доколко можете да издържате.

Ще ви дамъ сега две правила, които всъкога тръбва да имате предъ видъ: Ако искашъ да обичашъ, не тръбва да се страхувашъ. Ако искашъ да те обичатъ, не тръбва да се съмнявашъ. Приложете тъзи правила въ живота си, да видите, доколко съж върни. Когато сте свободни, мислете върху тъзи правила. Когато наблюдавате проявите на хората въ живота, или четете нѣкаква философска книга, или изучавате произведенията на нѣкои писатели и поети, поставете всички тъхни мисли на вашите сита, и каквото остане на тъхъ, него задръжте. То е най-ценното, което може да ви ползува. Всичко, което падне долу, не е за васъ. Разчитайте на ситото на вашето сърце и на ситото на вашия умъ и не се страхувайте! Знаете ли, какъ да същете? Всички сте съли брашно презъ сито, знаете това изкуство. Обаче, има нѣща, които не минаватъ презъ вашиятъ сита, а не съж полезни за васъ. Какво ще направите тогава? Ще се наведете, ще ги хванете съ волята си, като съ щипци,

и ще ги турите настрана. Значи, чрезъ мисълта, чрезъ чувствата и чрезъ волята си, човѣкъ може да пресѣва полезнитѣ отъ безполезнитѣ нѣща въ своя животъ.

Разбрахте ли всичко, което ви говорихъ тази вечеръ? (— Разбрахме една десета част отъ всичко говорено). — Дръжте се тогава за тази една десета. Тя представя вашата единица мѣрка, съ която трѣбва да си служите. Наистина, човѣкъ представя една десета отъ Божествената Истина. Тъй щото, подъ дробъта една десета, разбирамъ онази мѣрка, съ която всѣки човѣкъ, споредъ степеньта на своето умсвтено развитие, мѣри нѣщата. Сега, задачата на всички хора, на цѣлото човѣчество е да докажатъ, че тѣ съставятъ една десета част отъ цѣлата единица.

Т. м.

*

13. Лекция отъ Учителя, държана на
24 май, 1922 г., 5 ч. сл. об. Витоша.

ВРЪЗКИ НА ЗНАНИЕТО.

Размишление.

Четоха се работитѣ върху темата: „Защо трѣбва да обичаме, и защо трѣбва да ни сбичатъ?“

Вие сте развили темата добре, но по форма само, а не по съдържание и смисълъ. Опитали ли сте това, което сте писали? Начинътъ, по който сте разсѫждавали при написване на темата, е инволюционенъ. За да се освободите отъ този начинъ, вие трѣбва да спрете вниманието си върху природата, и оттамъ да извадите отговоръ на зададенитѣ въпреси. Споредъ вашите разсѫждения, вие казвате: Който люби, той дава. Питамъ: който яде, дава ли нѣщо? Не само че нищо не дава, но туй взима отгоре. Отговорете тсгава на въпроса, защо трѣбва да яде човѣкъ?

Значи, който люби, той всичко дава. Когото любятъ, той всичко взима. При това, който люби нѣкого, той сѫщевременно го обсебва. Ако господарътъ люби слугата си, той го обсебва и не му дава възможность да се прояви. Когато обичате коня си, вие не му давате свобода. Тогава, какво дава обичъта? Нищо не дава. Както виждате, основата на вашите разсѫждения не е права. Приложете тия разсѫждения въ практическия животъ, да видите тѣхните резултати. Щомъ речете да ги приложите въ живота си, ще се натъкнете на редъ противоречия. Споредъ васъ, когото обичатъ, той само взима; който обича пѣкъ, той всичко дава..

За изяснеие на въпросите за обичъта, за любовъта, ще приведа следния примѣръ. Когато младъ човѣкъ взѣзе въ кръчма, кръчмарътъ вед-

нага го обиква. Какъ изразява любовъта си? Като му дава вино да пие. Кръчмарът налива една следъ друга чашитѣ, а младиятъ момъкъ пие, постоянно взима. Младиятъ човѣкъ се пълни, но и кръчмарътъ се пълни, съ една разлика само: отъ това, което пияницата взима, нищо не остава за него; каквото кръчмарътъ взима отъ пияницата, всичко задържа. Той взима отъ пияницата пари, ниви, кѫщи — всичкото му материално и здравословно положение. Следователно, любовъта, за която хората говорятъ, е любовъ между кръчмаря и пияницата. Идеална любовъ ли е тази? Тази любовъ не е идеална, но въпрѣки това, хората казватъ, че въ любовъта има нѣщо Божествено. Въ коя любовъ има Божествени прояви? Ако сега ви поставяте на изпитъ, нито единъ отъ васъ нѣма да издържи въ любовъта си. Значи, едно говорите, друго вършите. Истина ли е тогава това, което пишете? Нѣкой пише, че любовъта изисква жертва. — Знаете ли, какво нѣщо е жертва? Преди всичко, жертвата трѣбва да се прави доброволно, а не съ насилие. Вие жертвували ли сте се доброволно? Сега, както видѣхте, направихме малъкъ разборъ на темата, която писахте за днесъ.

Питамъ: защо трѣбва да обичате, и защо трѣбва да ви обичатъ? Имате ли нужда отъ това? Нито едното ви е нужно, нито другото. Любовъта е вънъ отъ всѣкакъвъ законъ. Следователно, ако е нужно да обичате, това показва, че нѣкакъвъ законъ ви заставя да правите това. Дето има законъ, тамъ има ограничаване. Какъ ще си обясните това противоречие? Ако нѣкаква външна необходимост, ако нѣкакъвъ законъ ви заставя да любите, това вече не е любовъ. После, следъ като сте обичали, какво сте придобили, или какво сте изгубили? Каква е вашата опитност въ това

отношение? Като задавамъ тия въпроси, искамъ да ви заставя да мислите правилно, здраво, за да се домогнете до реалността. Съ това, азъ ни най-малко не отричамъ нѣщата, но казвамъ, че вие поддържате стари идеи. Напримѣръ, да обичате и да ви обичатъ, това сѫ стари идеи — идеи на мѫже и жени. Мѫжетѣ искатъ да обичатъ, а женитѣ — да ги обичатъ. Тѣзи идеи сѫществуватъ отъ памти-вѣка още, и съвременнитѣ хора ги взиматъ, боядисватъ ги отвѣнъ съ разни бои и краски, начичатъ ги съ разноцвѣтни манисти и свѣтли, лъскави камъчета, докато заприличатъ на селска красавица. По този начинъ тѣ ги представяте за нѣщо ново. Ако не сте съгласни съ това, покажете ми двама души, които, като сѫ живѣли по тази любовь, да сѫ завършили живота си идеално. Какъ сѫ завършили отношенията си двама приятели, които сѫ живѣли споредъ тази любовь? Ако проследите цѣлата история на човѣшкото развитие, нѣма да срещнете двама души, които, като сѫ живѣли споредъ тази любовь, да сѫ свършили живота си добре.

Като говоря по този начинъ, не искамъ да кажа, че вашите разсѫждения не сѫ прави. Прави сѫ тѣ, но отъ ваше гледище; отъ гледището на окултната наука не сѫ прави. Дойдете ли до любовъта, тамъ никакви разисквания не се приематъ.

Любовъта изключва всички питания.

Любовъта изключва всички противоречия.

Любовъта изключва всички насилия.

Любовъта изключва всички ограничения.

Сега, като знаете тия положения, какъ ще опредѣлите любовъта? На вашата любовь липсва единъ новъ елементъ, който вие сами трѣбва да намѣрите. Можете ли да намѣрите, кой елементъ липсва на вашата любовь?

Сега ще ви задамъ въпроса: защо гледате и защо ви гледатъ? И който гледа, и когото гледатъ, вършатъ единъ и същъ процесъ. Единиятъ пита: Защо ме гледашъ? Другиятъ отговаря: Ти не ме ли гледашъ? Значи, и двамата се гледатъ въ едно и също време. Има ли нѣкаква разлика въ тѣзи два процеса? Разликата е много малка, едва уловима. За да се схване разликата, ще приведа следния примѣръ: два лагера неприятелски войски се биятъ. Едната страна напада. Споредъ васъ, тя проявява активна любовь. Другата страна се защищава — тя проявява пасивна любовь. И онѣзи, които нападатъ, както и другите, които се защищаватъ, действуватъ по единъ начинъ. И едните, и другите си служатъ съ картеченъ огънь. Разликата се заключава само въ това, че едните се движатъ, а другите седятъ на едно място. Едните мястятъ позициите си, а другите се държатъ за позициите си. Иначе, съществена разлика нѣма. Такава е разликата и между дветѣ положения, които по-рано разгледахме — да обичашъ и да те обичатъ. Като разглеждате любовта идейно, вие трѣбва да се спрете върху най-малката любовь. Най-малката любовь е граничната. Щомъ става въпросъ, защо трѣбва да ни любятъ, и защо трѣбва да любиме, това е граничната любовь, т. е. любовь съ граници. Вие съмѣсвате граничната съ безграничната любовь, а тѣ се коренно различаватъ. Когато нѣмате пари, вие отивате при банкера, искате отъ него заемъ. Въ случая, банкерътъ дава, а вие взимате. Банкерътъ е пасивната страна, а вие, които идвate отвънъ — активната. Еие атакувате неприятеля си, а той — или дава нѣщо, или отблъсва. Този примѣръ обяснява степеньта и характера на вашите чувства.

Като ученици на окултна школа, вие тръбва да анализирате чувствата си, да знаете, съ какъвъ материалъ разполагате, а оттамъ, да предвиждате, какви резултати ще имате. Докато не схваща тъзи нѣща, човѣкъ ще изпада въ смѣшни положения. Ще го срещне нѣкой и ще го пита: Защо не ме гледашъ? Какъ ще ви гледа този човѣкъ, ако е слѣпъ? Ами, ако и вие сте слѣпи, какъ ще се гледате? Преди всичко, човѣкъ тръбва да се запита, има ли любовъ въ себе си и неизмѣнна ли е неговата любовъ? Не е достатъчно само да се говори за любовъта, но тя тръбва да се прилага въ живота. Ако е само да се говори, и слѣпиятъ говори за свѣтлината, безъ да я разбира. И той има нѣкакво понятие за свѣтлината, но то още не е абсолютното понятие. Така и вие имате нѣщо подобно на любовъ, но това не е истинската любовъ. Затова, именно, хората често си задаватъ въпроса, защо тръбва да обичатъ.

Нѣкой казва, че по-добре е да бѫде обичанъ, отколкото той да обича. Намѣрили ли сте, обаче, човѣкъ, който да ви е обичалъ, както тръбва? Казвате, че душата расте и се развива, когато ви обичатъ. — Провѣрили ли сте това нѣщо? — Нѣкои видни писатели подържатъ тази мисъль. — Тѣ провѣрили ли сѫ тази истина? Азъ не отричамъ този фактъ, но искамъ да обърна вниманието ви къмъ Онзи, Който, наистина, обича. Вие чувствувате ли опредѣлено, конкретно, че нѣкой ви обича? Ще кажете, че еди-к я си приятелка или приятель ви обичатъ. Колко време трае тази любовъ? Тя трае само единъ моментъ. Това не е още любовъ, това е само моментна проява на любовъта. Че нѣкой ви подарилъ нѣщо, или ви далъ единъ обѣдъ, това е временна проява на любовъта. Следователно, когато казвате, че отъ любовъта на нѣкого ду-

шата ви расте, вие се самоизлъгвате. Въ моите очи, това растене е външна полировка, временно дресиране. Като ви поставяте на изпитъ, тази полировка ще изчезне. Когато любовъта влъзне въ човека, тя създава въ него редъ алхимически процеси, подъ влиянието на които цѣлото му същество, цѣлото му битие се измѣня. Това може да стане моментално, може да стане и постепенно — отъ човека зависи. Подъ влиянието на любовъта, възгледите въ човека се оформяватъ, претърпяватъ промѣна, каквато претърпява вѫглена, докато се превърне въ диамантъ. Мислете върху любовъта като сила, като принципъ, за да дойдете до положителното знание.

Вие сега сте въ права посока; но методите, съ които си служите, сѫ стари, затова не могатъ да ви помогнатъ. Напримъръ, мѫжъ и жена се обичатъ, разговарятъ се, четатъ Евангелието заедно — добре върви всичко. Следъ това мѫжътъ казва: Жена, искамъ хубаво да ми наготовишъ! — Добре, ще ти наготовя, но ти какво ще ми купишъ? Тъ говорятъ за любовъта, а живѣятъ по старъ начинъ. После ще казватъ, че тъй било опредѣлено отъ Б҃га. Сами сѫ недоволни отъ живота си, а го приписватъ на Б҃га. Това не е обичъ, това е оглеждане въ огледало. Нѣкой обича нѣкого, защото се оглежда въ него, като въ огледало. Въ същностъ, той обича себе си въ огледалото. По този начинъ той пакости и на себе си, понеже се заблуждава. Който обича себе си, той обича и другите. Черната ложа е създала редъ теории и разсѫждения за любовъта, съ които е разбѣркала умовете на всички хора — учени, философи, писатели, вследствие на което тъ все повече и повече загазаватъ въ тази забѣркана каша. И въ Писанието е казано: „Цѣлиятъ свѣтъ лежи

въ лукаваго.“ Когато развива нѣкаква тема, ученикътъ трѣбва да се вдѣлбочи въ себе си, да види, отъ своятъ опитности и преживявания, какво е написано тамъ, и това знание да изнесе. Рече ли да пише, кой какво казалъ по дадения въпросъ, той ще се отдалечи отъ истината.

Въ друга лекция азъ ще говоря за проява на любовъта по форма, а не по принципъ. Засега вие се нуждаете отъ формите на нѣщата, тѣхъ трѣбва да разбирате. Любовъта може да се прояви въ съответна за нея форма. Значи, формите трѣбва да се намѣрятъ, а въ това се заключаватъ голѣмите мѫжотии. Любовъта е посещавала всѣкиго, но за кратко времъ само. Нѣкой се вдѣхнови, изпита приятно чувство и разположение и казва: Ще раздамъ всичкото си имане. Азъ искамъ да служа на Бога. Следъ два-три часа разположението изчезва, той започва да уляга въ себе си и казва: Не му е дошло още времето. Не трѣбва да бѣрзамъ. Следъ пять-шестъ месеца пакъ се вдѣхнови, пакъ е готовъ да раздава имането си. Току изведенъжъ се сепне, стресне се, отложи. И като отворите книгата на този животъ, виждате, че цѣлата е изписана съ взети, но неизпълнени решения. Такава е любовъта на повечето хора. Това не значи, че тѣ нѣматъ любовъ. Всички хора иматъ любовъ, но тѣхната любовъ още не е приложена. Това, което сега говоря, се отнася до васъ, като ученици. Докато не създадете въ себе си нови форми за проява на любовъта, нищо не трѣбва да говорите на външнитѣ хора. Ако говорите, безъ да сте придобили тия форми, вие сами ще се натъкнете на по-голѣми трудности и противоречия. Всичко, което говорихъ по въпросите, защо трѣбва да любите, и защо трѣбва да ви любятъ, не изчерпва въпроса за любовъта. Това бѣха само разсѫжден-

ния, които ще събудятъ мисълъта ви. Обаче, всъки самъ тръбва да разреши въпросътъ за любовъта.

Сега ще ви представя единъ образъ за разсъждение. Имате една тенджера съ капакъ, който й прилъга добре. По едно време вие забутате тенджерата нѣкѫде, и кой какъ мине подривта я. Сѫщо така захвърляте и капака на тенджерата. Въ това положение, тенджерата остава отворена. Допуснете, че тенджерата е жената, а капакътъ — мѫжътъ. Какво тръбва да правятъ мѫжътъ и жената? Тенджерата тръбва да намѣри своя капакъ. Кой кого тръбва да люби: тенджерата капака, или капакътъ тенджерата? Азъ ви давамъ тия примѣри само за разсъждение въ класъ, безъ да засѣгамъ чувствата ви. Това сѫ теоретически въпроси, а вашите чувства оставямъ настрана. Ако вашата тенджера е отворена, безъ капакъ, тръбва да намѣрите капака ѝ и да го турите на мѣсто. Това значи: ако чувствата ви сѫ открыти, има опасность да се опрашатъ, да се накърнятъ отъ нѣкого. За да не става това, намѣрете капака на вашиятъ чувства, т. е. ония мисли, които могатъ да имъ прилегнатъ добре. Тогава и капакътъ ще бѫде здравъ, и тенджерата цѣла, неповредена. Това е методъ, чрезъ който можете правилно да регулирате чувствата си.

Разбрахте ли тази мисъль? Ако не сте я разбрали, по-добре. Защо? Защото често разбраниятъ нѣща се изопачаватъ. Споредъ окултната наука, разбраниятъ нѣща сѫ неразбрани, а неразбраниятъ сѫ разбрани. Когато мислите, че сет разбрали нѣщо, вие не сте го разбрали; когато мислите, че не сте го разбрали, тогава сте го разбрали. Любовъта е метафизическо нѣщо, тя не може лесно да се разбере. Ще кажете: Като не можемъ да разберемъ любовъта, защо ни говорите? Ще ви дамъ-

единъ примѣръ, съ който ще обясня целъта си, за-
що, именно, говоря за любовъта. Всѣки отъ васъ пред-
ставя малко растение, което едва е започнало да
се развива: стъблото, клончетата му сѫ нѣжни, не
издържатъ голѣми тежести. Обаче, започва да вали
снѣгъ, който натрупва тия млади клончета и
листа. Ако не дойде отвѣнъ нѣкаква помощъ, клон-
четата ще се счупятъ. Словото, което говоря,
представя малъкъ вѣтрецъ, който иде въ помощъ
на вашите клончета: той отвива настрана снѣга и
освобождава клончетата ви. Този вѣтъръ е потрѣ-
бенъ, да изтърси снѣга на земята. Снѣгътъ, това
сѫ вашите стари идеи, които не сѫ на коренитъ,
но на клончетата ви. Ако не падне долу, клонче-
тата ви ще се счупятъ. Много отъ вашите клон-
чета сѫ счупени отъ тежестта на вашите стари
идеи. Идеитъ трѣбва да бѫдатъ въ коренитъ, а не
по клонишата. Нѣмамъ нищо противъ вашиятъ
идеи, но има опасность, отъ тежестта имъ, да не
се счупятъ клончетата на вашия животъ. Затова,
именно, поне малко вѣтрецъ ви е потрѣбенъ! Нѣ-
кой се страхуватъ, че снѣгътъ, т. е. идеитъ имъ
щѣли да паднатъ. Нищо спасно нѣма въ това —
снѣгътъ непременно трѣбва да падне долу, при ко-
ренитъ на растенията.

Когато въ човѣка се пробуди обичъта, той
има желание никой да не забележи, да не знае
това нѣщо. Това е стремежътъ на душата. Докато
никой не забелязва неговата обичъ, той е радо-
стенъ, доволенъ. Щомъ го забележатъ, радостта
му изчезва. Направете следния опитъ да провѣ-
рите думитъ ми. Минете покрай нѣкой беденъ чо-
вѣкъ, и безъ да забележи той, турете предъ него
20-30 лева. Щомъ се отдалечите, вие ще изпитате
голѣма радостъ. На другия денъ пакъ минете по-
край сѫщия човѣкъ и му подайте въ рѣка 20-30

лева. Той ще ви благодари, но ще ви запомни, и дето ви види, все ще очаква да му дадете нещо. Въ този случай вие няма да бждете радостен. Защо? Развали се нещо въ любовта. Следователно, любовта е неоженен цвѣтъ, който расте и се развива далечъ отъ погледите на хората. За любовта ви никой не тръбва да знае. Въ първия случай вие изразихте любовта си къмъ бедния на тъмно, отъ никого невидени и незабелязани, затова и вие бяхте радостни, и той беше радостен. Въ втория случай вие изразихте любовта си на свѣтло, презъ деня, и той ви видѣ. Тогава вие изгубихте, той спечели. Съ този примѣръ ви изнесохъ една нова мѣрка за любовта, предъ която вашите разбирания за любовта оставатъ нещо антично, архаично. Обаче, тази формула на любовта не може още да се приложи въ практическия животъ, защото няма съответни условия. Форма има, но съдържание още няма. Съдържанието тръбва да излѣзе отъ васъ.

Въ бждеще, когато дойдатъ по благоприятни условия, ще ви дамъ една задача върху любовта, която тръбва да решите безъ хартия, безъ моливъ, — направо. До това време тя ще биде въ тайна, никой няма да я знае. Тогава вие сами ще провѣрите вашата теория върху въпросите: защо тръбва да любимъ, и защо тръбва да ни любятъ.

Сега, това сѫ важни разсѫждения, които ще останатъ за класа. И въ дома си да разсѫждавате по тѣзи въпроси, ще си представяте, че се намирате въ класъ. Стремете се да не смѣсвате тѣзи идеи съ идеите на свѣта. Смѣсите ли ги, съвсемъ ще се обѣркate. Ако ги смѣсите, ето каква грѣшка ще направите. Представете си, че въ едно шишце отъ единъ литъръ вмѣстимостъ сте сипали половинъ литъръ вода. Тази вода е седѣла въ шишето

три-четири дена, вследствие на което е изгубила своята свежест. Следът това азъ ви давамъ едно малко шишенце съ чиста, хубава вода, току що налѣта отъ извора. Вие взимате това шишенце и наливате водата отъ него въ голѣмото шише. Умно ли постѫпихте? Напротивъ, голѣма грѣшка направихте. Шишенцето съ вода, което ви дадохъ, трѣбва да държите отдѣлно отъ другото.

 За следния пѣтъ пишете върху темата: „Предназначението на рѣцетѣ“.

*

14. Лекция отъ Учителя, държана на
31 май, 1922 г. София.

МИСЪЛЬ, ЧУВСТВО И ДЕЙСТВИЕ.

Т. м.

Всъка права мисъль е образъ на Божествена идея. Човѣшкийтъ животъ започва съ мисъльта. Щомъ мисли, човѣкъ съзнава, че живѣе. За да бѫде жива, мисъльта трѣбва да се придружава съ чувство. Това подразбира слизане на мисъльта въ реалния свѣтъ, въ свѣта на формитѣ. За да бѫде положително, чувството трѣбва да бѫде придружено съ волево действие. Подъ думата действие пъкъ разбираме крайния предѣлъ, до който духътъ достига при всъка своя проява. Значи, мислитѣ, чувствата и действията показватъ спирките, станциите на духа. Мисъльта е първата станция, чувството е втората станция, а действието е третата станция на духа. Пжтътъ, по който духътъ върви, е хармониченъ, но при условие, да не се явяватъ никакви странични влияния, било въ мисъльта, въ чувствата или въ действията. Ясновидецъ какъ вижда мислитѣ, чувствата и действията? (— Въ известни форми и цвѣтове).

Често хората заболяватъ, губятъ съзнание и т. н. Това се вижда анормално. Наистина, тия нѣща сѫ анормални, но тѣ се дължатъ на дисхармонични мисли, чувства и действия. Животътъ на съвременнитѣ хора е пъленъ съ такива анормалности. Седи нѣкой и размишлява: Мисъльта му е ясна, чувствата—тихи, спокойни, и той казва за себе си, че е въ пълна хармония. Изведенътъ той помисли или почувствува нѣщо, което е въ разрѣзъ съ първата му мисъль и съ първото му чувство, и въ него настава голѣма дисхармония. Той изгубва

предишното си състояние и започва да скърбят. Като го видятъ напредналите същества отъ невидимия свѣтъ, какво ще кажатъ за него?

Следователно, когато въ мисъльта на човѣка проникнатъ две противоположни идеи, или два противоположни принципа, тѣ създаватъ въ съзнанието му известно раздвояване. Всѣко раздвояване пъкъ лишава човѣка отъ неговата свобода. Това трѣбва да се знае отъ всички. Въ ума на човѣка никога не трѣбва да проникватъ две противоположни мисли. Направете следния спитъ, да се увѣрите въ истинността на моите думи. Всѣка сутринь, въ продължение на единъ месецъ, изпращайте по една добра, свѣтла мисъль къмъ единъ и сѫщъ човѣкъ и вижте, какъвъ ще бѫде резултатътъ при този опитъ. Едновременно съ това, всѣка сутринь, пакъ въ продължение на единъ месецъ, давайте по единъ левъ на единъ беденъ човѣкъ и, на края на месеца, сравнете резултатитѣ отъ двата опита. При първия опитъ ще имате по-добри резултати, отколкото при втория. Защо? Защото при първия опитъ вие отправяте къмъ човѣка вашата добра, чиста мисъль, която е излѣзла направо отъ васъ. Въ втория случай, обаче, левътъ, който давате на бедния, преди да стигне до ржката му, е миналъ презъ много още ржце, презъ много хора, всѣки отъ които е оставилъ отпечатъкъ на своята мисъль върху монетата. Всички тия мисли не сѫ хармонични, вследствие на което създаватъ противоречие, раздвояване въ съзнанието на този човѣкъ. Много монети, останали отъ вѣкове, носятъ отпечатъци на мислите и чувствата на хората, които сѫ живѣли по това време. Затова, когато казвамъ, че много отъ старите идеи и мисли трѣбва да се замѣстятъ съ нови, имамъ предъ видъ това, именно, че формитѣ на тия мисли отъ астралния и умствен-

ния свѣтъ, отпечатани върху монетите, т. е. върху съзнанието на човѣка, като върху клише, сѫ нечисти, т. е. изопачени. Тъй щото, сами парите не сѫ нечисти, но тѣ носятъ върху себе си отпечатъци на миналото. Иначе, като емблемъ, парите представлятъ живота на съзнателния човѣкъ, който мисли. Когато казваме, че и безъ пари може, ние имаме предъ видъ, че ония мисли въ миналото на човѣка, които сѫ създали парите, днесъ трѣбва да се измѣнятъ. Засега парите сѫ резултатъ на онази човѣшка мисъль, която нѣкога ги е създала. Тия мисли, минали презъ вѣковетѣ, днесъ сѫ така опорочени, че указватъ отрицателно влияние върху човѣшкия животъ. Въпрѣки всичко това, въ ума на всѣки човѣкъ днесъ седи парата. Питамъ: защо да не може да се живѣе безъ пари? Окултниятъ ученикъ трѣбва да се освободи отъ мисъльта, че безъ пари не може да се живѣе. Днесъ парите играятъ важна роля въ живота на хората. Едвали тѣ не гледатъ на парите като на пръвъ факторъ въ тѣхния животъ. Ако нѣкой отъ васъ пожелае да обиколи свѣта, той не трѣбва да туря въ ума си никаква мисъль за пари. Той може да обиколи свѣта безъ петь пари въ джоба си. Това значи окултенъ ученикъ. Джобътъ ви може да бѫде пъленъ съ злато, но умътъ, мисъльта ви трѣбва абсолютно да бѫде свободна отъ всѣкакви пари. И обратното е вѣрно: може да нѣмате петь пари въ джоба си, а умътъ ви да е пъленъ съ мисъльта за пари. Тази е идеята, която подържамъ, като казвамъ, че човѣкъ може да живѣе и безъ пари.

Окултните ученици на разните школи сѫ правили редъ опити да живѣятъ известно време безъ пари. Сега вие сте още оглашени, не сте ученици. Първо трѣбва да станете вѣрващи, а после ще станете ученици. За да станете вѣрващи, направете

и вие единъ такъвъ опитъ, да видите, колко ще издържите. Обаче, нека направягъ опита само ония отъ васъ, които сѫ готови съзнателно да го изпълнятъ. Опитътъ се състои въ следното: за цѣлъ месецъ да прекарате безъ пари. Ако нѣкои отъ васъ сѫ чиновници и получаватъ заплата, а други, безъ да сѫ чиновници, иматъ известни приходи, и еднитѣ, и другитѣ трѣбва да се откажатъ отъ своите приходи съзнателно, като ги раздадатъ на бедни, или както тѣ намиратъ за добре, но да останатъ съвсемъ безъ пари. Презъ това време ще работите, безъ да мислите за пари. Умътъ ви ще бѫде съсрѣдоточенъ нагоре, къмъ Божествения свѣтъ, и нѣма да се страхувате, какъ ще прекарате деня. Чрезъ този опитъ ще видите, какъ Духътъ работи. Които сѫ съгласни да направятъ опита, ще знаятъ, че срокътъ е 12 месеца. Презъ това време тѣ трѣбва да го направяте. Следъ една година вече нѣма смисълъ да се прави. Презъ време на опита ще си представите, че сте последенъ беднякъ, отъ нийде нищо нѣмате.

Сега, онѣзи отъ васъ, които се наематъ да направятъ този опитъ, ще го държатъ въ тайна, нѣма да го изнасятъ навънъ. Докато не сѫ получили никакъвъ резултатъ, не трѣбва да се говори за него. Нѣкои мислятъ, че опитътъ е лесенъ, защото ще се хранятъ у дома си и нѣма да иматъ нужда отъ пари. Не, това не е разрешение на задачата. За да разрешите правилно задачата, вие трѣбва да се поставите въ положението на човѣкъ, който нѣма петъ пари въ джоба си и се намира въ чуждъ, съвсемъ непознатъ градъ за него, какъвто е Ню-Йоркъ, Лондонъ, и не знае езикъ, не познава никого. Какво ще прави въ това положение? Не му остава друго, освенъ да отиде на нѣкое пристанище, или другаде нѣкъде да работи като хамалъ,

да изкара прехраната си. Ако сте студентъ и се храните въ гостилница, тогава, щомъ искате да направите опита, ето какъ можете да постъпите: колкото пари имате, ще ги раздадете. Като дойде време за обядъ, ще отидете въ същата, или въ друга някоя гостилница, и ще помолите съдържателя на гостилницата да ви остави да прислужвате на клиентитъ му, като срещу труда си искате само единъ обядъ. Нахраните ли се, за вечеря не мислете и за другия денъ. Всъки денъ ще ви даде своето, но вие тръбва да разчитате изключително на труда си. Трудътъ ви тръбва да осигури единъ обядъ. Ако не можете да прислужвате въ гостилница, тогава идете при някой майсторъ-предприемачъ и го помолете да ви приеме на работа въ някоя постройка: било тухли да пренасяте, било варъ да забърквате и т. н. Щомъ осигурите храната си за деня, това ви е достатъчно. Само по този начинъ ще опитате, какъ работи Божествениятъ законъ. Същевременно вие ще разберете, че бъсвенъ физическия животъ има и другъ, повъзвишенъ, въ който всички нъща съ предвидени и разумно предопредѣлени. Съ раждането си още, на всъки човѣкъ е опредѣленъ известенъ кредитъ, на който той може да разчита. Вънъ отъ физическия свѣтъ има други закони, които регулиратъ нашия животъ. Понеже не познаватъ тѣзи закони, хората мислятъ, че всичко се нареежда отъ законите на физическия свѣтъ. Благодарение на това разбиране на съвременните хора, ражда се злото. Като мислятъ, че всъки тръбва да се грижи за себе си, защото не знаятъ, какво утрешниятъ денъ носи, хората се стремятъ къмъ осигуряване. Всъки гледа да се осигури, вследствие на което пари трупа, земи купува, продава, но благодарение на това хи-

ляди килограми храни гниятъ, развалятъ се, а столици и хиляди хора по градовете умиратъ отъ гладъ.

Друго нѣщо ще ви кажа за опита. Онѣзи отъ васъ, които се страхуватъ да не останатъ гладни, да не правятъ опита. Ако пъкъ започнатъ опита и се намѣрятъ въ нѣкакво затруднение, вместо да паднатъ, нека дойдатъ при мене, азъ ще имъ помогна по нѣкаквъ начинъ. Нѣма да оставя никого да падне. Но ако цѣлъ месецъ ви се вижда много, тогава направете този опитъ само за една седмица. Онѣзи отъ васъ, които живѣятъ при родителите си, пакъ могатъ да направятъ опита, като иматъ предъ видъ факта, че храната трѣбва да бѫде спечелена изключително чрезъ трудъ. Все има каквото да се помогне въ кжши на майката, или на башата, за да получите парче хлѣбъ заслужено. Този опитъ има за цель да ви освободи отъ страха, отъ мисъльта за утешния денъ. Вие трѣбва да разчитате на онзи великъ законъ въ свѣта, който регулира всички нѣща.

Когато се даватъ опити на учениците, тѣ трѣбва да се разглеждатъ не само въ букваленъ смисъль, но и по съдѣржание и смисъль. Нѣкой ще започне този опитъ, но като не може да изкара прехраната си презъ деня, ще каже: Нѣма нишо, този денъ ще постя. Не, този опитъ изключва всѣка-къвъ постъ. Опредѣлено е всѣки денъ да употребите малко трудъ, за единъ-два часа поне, да иждивите частъ отъ енергията си, която после да набавите чрезъ храната. Само така ще се научите да уповавате на Великия законъ, който движи живота. Засега този опитъ не е мъченъ — ще го приложите за една седмица. Колкото по-дълбоко навлизате въ учението, толкова изпититѣ ви ще ставатъ по-трудни. Ще ви се даватъ задачи, които

по нѣколко пжти на денъ ще ви изполяватъ. Такъвъ е пжтътъ на ученика. Привилегията за ученика се заключава въ това, че той ще прекара всички мжчнотии и страдания съзнателно, ще знае, защо и за какво идатъ. И вънъ отъ Школата да сте, вие пакъ ще прекарате тия изпитания и страдания, но нѣма да знаете, защо ги минавате. Привилегията за окултния ученикъ седи въ свѣтлината, съ която той разполага. Съзнателно, или несъзнателно, човѣкъ трѣбва да мине презъ изпитанията и мжчнотииятъ въ живота — тѣ не могатъ да се избегнатъ. Ако несъзнателно ги мине, ще се наѣкне на редъ противоречия; ако съзнателно ги мине, ще получи Божието благословение и ще знае, защо е трѣбвало да мине презъ тѣхъ. Така прекарани страданията, въ душата на човѣка настїпва радостъ и миръ.

Сега, като ученици на Великата Школа, вие трѣбва да гледате на живота съзнателно и съ приятностъ. При това, нашата цель не е да ви лишимъ отъ страданията, но да ви научимъ да ги използвате. Засега страданията сѫ най-голѣмото благо, което може да ви се даде въ живота. Всѣко страдание е на мястото си; то крие въ себе си дѣлбокъ смисълъ. Защо страда човѣкъ, това е една отъ тайнитѣ на Битието. Като дойдатъ страданията, всѣки трѣбва да ги понася безъ да пита, защо сѫ дошли. Щомъ минатъ, тогава ще ги разбере. Христосъ, Великиятъ Учителъ на човѣчеството, се подложи на най-голѣмитъ страдания, каквито сѫ сѫществували нѣкога въ свѣта, безъ да Му се даде отговоръ, защо страда. Вмѣсто отговоръ, разпнаха Го на кръста, прободоха Го въ гърдитѣ, отдето протече кръвъ и вода, и оставиха Той самъ да намѣри причината на тия страдания. Като не получи никакъвъ отговоръ, Той каза: „Да бѫде Твоята

воля, Господи!“ Значи, и Христосъ тръбаше да мине презъ страдания, безъ да получи нѣкакво обяснение за тѣхъ. Той тръбаше да мине презъ този изпитъ. Сега вие искате, като ви се даде нѣкакво страдание, веднага следъ това да дойде и обяснението на това страдание. Не, обясненията на страданията идатъ следъ като ги прекарате, като минете презъ изпита. До това време ще мислите. Щомъ се натъкнете на известно страдание, дълбоко въ себе си ще си кажете: Такава е разумната воля Божия! Такава е великата воля Божия! Такава е волята на Безпредѣлния козмосъ! Всъко друго разяснение ще ви хвърли въ грѣхъ и престъпление. Ако въ моментъ на страдание дойде нѣкой и ви обясни причинитѣ на това страдание, той ще ви създаде най-голѣмото зло.

Следователно, не съжалявайте за страданията, които ви се даватъ. Ако съжалявате за страданията, грѣбва да съжалявате и за любовъта, която ви се дава. Законъ е: Следъ всъко страдание иде радостъ, любовъ. Този законъ може да се опита. Колкото страданието става по-голѣмо, толкова повече и любовъта се увеличава; колкото страданието се намалява, толкова и любовъта се намалява. Значи, мѣрка за любовъта е страданието. Любовъта се увеличава разумно. Тя постепенно приижда. Тѣй щасто, страданието и любовъта вървятъ паралелно и едновременно взиматъ участие въ съгреждането на човѣшката душа.

Т. м.

Напредъ въ Любовъта безгранична!

*

15. Лекция отъ Учителя, държана на
7 юни, 1922 г. София.

ИЗИСКВАНИЯ ОТЪ УЧЕНИКА.

Т. М.

За следния път пишете върху темата: „Скъпоценните камъни.“

Сега, азъ ще взема думата „ученикъ“ въ ограниченъ смисълъ. Човѣкъ е ученикъ, докато учи, докато е въ училище. Ученичество е особено състояние на ума. Въ окултенъ смисълъ на думата, човѣкъ може да бѫде ученикъ, само докато е въ контактъ, или връзка съ Учителя си. Щомъ изгуби или прекъсне тази връзка, той престава да бѫде ученикъ. За да бѫде въ постояненъ контактъ, необходимо е послушание и внимание. Човѣкъ може да бѫде послушенъ само къмъ Висшето, къмъ Божественото. Тукъ се изисква абсолютно послушание. Щомъ се отнася до низшето, то трѣбва да има послушание и внимание къмъ висшето. Следователно, ученикътъ трѣбва да има абсолютно послушание къмъ Учителя си. Това послушание трѣбва да произтича отъ неговото съзнание. Преди да е отишълъ при Учителя си, ученикътъ трѣбва да има послушание къмъ Него и да Го познава; ако не Го познава, да се старае да Го познае. Ученикътъ трѣбва да разполага съ такива чувства и способности, съ които може да познае Учителя си.

Връзката между Учителя и ученика не е моментална, въ даденъ моментъ образувана, нито пъкъ е временна. Тя е вѣчна и съществува отъ хиляди години насамъ. Ученикътъ не трѣбва да се разколебава отъ неуспѣхите, които може да срещне още въ началото на своето ученичество. Свѣтътъ, въ който Учител-

лътъ живѣе, е абсолютенъ и не търпи никакво невежество. Атмосферата, въ която Учителятъ живѣе и се движи, е жива, и който се опита неподготвенъ да влѣзе въ нея, той самъ се излага на смърть. Като казвамъ, че ученикътъ е изложенъ на смърть, имамъ предъ видъ положението на рибата, която излиза отъ водата. Когато извадите една риба отъ водата и я оставите на сушата, нея естествено очаква смърть. Тя излиза отъ своята срѣда и влиза въ друга, въ която не може да живѣе. Значи, учениците трѣбва да иматъ послушание и внимание къмъ Учителя си, за да могатъ постепенно да се развиватъ въ тѣхъ нови чувства и способности, като благоприятна срѣда за възприемане на новите идеи. Тъй щото, ако влѣзвете неподготвени въ атмосферата на Учителя си, ще знаете, че неизбѣжно ви очаква смърть. Ако искате да знаете, защо трѣбва да умрете, обѣрнете се къмъ рибата и вижте, защо тя умира въ въздуха. Тя не е пригодена къмъ новите условия на живота, вследствие на което се задушава. Наблюдавайте електротехничитѣ, какъ работятъ съ електричеството. Тѣ питатъ жиците много внимателно, защото могатъ да получатъ такъвъ силенъ ударъ, който моментално да ги повали на земята. Знание се изисква отъ онзи, който работи съ електричество. То не иска да знае, кой е предъ него. Който не разбира законите на електричеството, той ще се намѣри на земята. И ако го питатъ, защо постѫпва така, електричеството казва: Азъ търпя около себе си хора, които знаятъ повече отъ мене — учени хора; на онѣзи, които не знаятъ повече отъ мене, които сѫ невежи, давамъ ритникъ на общо основание.

При това, трѣбва да се знае, че тѣлата на хората могатъ да бѫдатъ проводникъ или на електричество, или на магнетизъмъ. Сѫщевременно,

човѣшкиятъ организъмъ може да бѫде проводникъ и на тъй нареченитѣ, черно електричество и черенъ магнетизъмъ. Черното електричество и черниятъ магнетизъмъ произтичатъ отъ тѣмнината. Това показва, че сѫществуватъ бѣло електричество и бѣлъ магнетизъмъ, които произтичатъ отъ бѣлата свѣтлина. Взимате парче магнитъ и приближавате къмъ него една игла. Магнитътъ привлича иглата. Самиятъ магнитъ ли е причина за привличането? Не, въ магнита се крие известна сила, известенъ токъ, който привлича. Ако този токъ, или тази сила изчезне, само по себе си желѣзото нищо не струва. Сѫщо така и вие трѣбва да се наблюдавате, да видите, какви токове, какви сили текатъ въ душата ви. Ако свирите на нѣкой инструментъ, на пиано, напримѣръ, вие сте доволни, когато всички клавиши издаватъ правилни, хармонични тонове. Обаче, ако нѣколко клавиши само не издаватъ правилни тонове, свиренето е дисхармонично. Първата ви работа е да нагласите тѣзи нѣколко клавиши да звучатъ хармонично. Следователно, ако и въ вашата душа се яви най-малката дисхармония, вие трѣбва да нагласите тѣзи жици, които звучатъ неправилно. Тѣзи тонове, тѣзи жици сѫ се отклонили отъ общата хармония, отъ хармонията на цѣлото. Инструментътъ, на който свири вашата душа, е съставенъ отъ три главни октави: октава на ума, на сърцето и на тѣлото. Всѣка една отъ тия октави е раздѣлена на още три. Значи, вашата задача се заключава въ това, да видите, въ коя отъ трите октави е станало известно отклонение.

За контролиране на волята си, ще ви дамъ следното упражнение: вземете една игла и я забодете въ нѣкоя дебела част на тѣлото си, на дълбочина два-три милиметра. Опитайте се да видите, какви състояния ще преживѣете. Наблюда-

вайте състоянията си, за да разберете, презъ какви колебания минава волята ви. Въ първия моментъ сте съмъли: взимате иглата и се готовите да я забиете нѣкѫде на ржката. Щомъ иглата се докосне до ржката, изведнъжъ я вдигате — не се решавате. Пакъ я доближите, пакъ я вдигате. Интересно е сега да броите, колко такива колебания ще имате, докато най-после се решите да направите опита. Отъ този опитъ ще провѣрите силата на волята си и способността да концентрирате ума си. Числото, съ което опредѣляте броя на вашите колебания, е математическа величина, която показва състоянието, въ което се намира вашиятъ организъмъ и времето, необходимо за неговото тониране. Подобенъ опитъ правяте и малкиятъ деца. Като срещнатъ една рѣка, въ тѣхъ се явява желание да я прескочатъ. Погледнатъ рѣката, вижда имъ се дѣлбока, отстѣпътъ нѣколко крачки назадъ. Засилятъ се, отстѣпътъ. Пакъ се засилятъ, пакъ отстѣпътъ. Най-после, тѣ придобиятъ новъ куражъ, засилятъ се и казватъ: Ще прескоча, че каквото ще да става — или въ рѣката, или на другия брѣгъ. Щомъ се засилятъ, тѣ минаватъ препятствието. Казвамъ: въ умоветъ и въ сърцата ви сѫществуватъ редъ препятствия, които вие непременно трѣбва да премахнете. Съ това ще тонирате силите на вашия организъмъ. За това се изисква воля, знания, сила. Съ помощта на тия нови, положителни знания, вие ще измѣните характера си, ще го подобрите и ще можете лесно да преодолявате мъжнотоитѣ, които се изпрѣчватъ на пътя ви.

И тѣй, ако човѣкъ правилно е използувалъ знанието си, характерътъ му се подобрява; ако неправилно е използувалъ знанието си, характерътъ му се влошава. Въ последния случай той казва: Едно време бѣхъ по-добъръ, по-благоро-

денъ. — Благородството всъкога си остава благородство; диамантът всъкога си остава диамантъ; златото всъкога си остава злато. Защото, веднъжъ човѣкъ могълъ, споредъ сѫществуващите затова закони, да превърне единъ низъ елементъ въ висъшъ, нѣма сила въ свѣта, която може да измѣни резултатите на това действие. Нѣма сила въ свѣта, която може да превърне златото въ низъшъ елементъ. Това може да стори самиятъ човѣкъ, който е превърналъ нѣкой низъшъ елементъ въ злато. Като знаете това, стремете се да вложите въ тѣлото, въ мозъка и въ сърцето си онѣзи възвишени и устойчиви енергии, съ които природата си служи за развитието на човѣка. Само тѣзи енергии сѫ въ сила да тониратъ, да регулиратъ енергийните на вашия слънчевъ вѣзелъ. Сѫщо така и симпатичната нервна система трѣбва да е въ пълна изправност. Когато въ сърцето ви проникватъ неприятни, горчиви чувства, ще се стремите да се освободите отъ тѣхъ. Тѣ указватъ лошо влияние върху черния дробъ, вследствие на което въ него се явява известно разстройство.

Колцина отъ васъ мислятъ да направятъ задачата, която миналиятъ путь дадохъ? Ще ви дамъ една формула, която трѣбва да употребите при изпълнението на тази задача. Думите, които ще изговорите, ще замѣстватъ парите, съ които досега сте си служили. Ще кажете: Започвамъ да работя съ Божествените добродетели, които живѣятъ въ мене. Прилагайте тази формула всъки денъ, докато свършите задачата си. Тя ще ви бѫде като пропускъ. Щомъ станете сутринъта и пристигнете къмъ задачата, изговорете тази формула въ ума си, тихо, никой да ви не чува. Като се отказвате временно отъ парите, вие напушвате оръжието си, съ което досега сте работили. За-

смѣтка на това оржие трѣбва да поставите ново. Новото ще бѫде дадената формула. Значи, като се отказвате отъ паритѣ, започвате да работите съ Божественитѣ добродетели, като ключове за отваряне на човѣшките сърца. По този начинъ ще побеждавате. За физическия човѣкъ, паритѣ сѫ сѫщо такъвъ ключъ: на този ще платишъ, на онзи ще платишъ, ще си пробиешъ путь. И вие, като свѣтскиятъ хора, трѣбва да бѫдете умни, досѣтливи, да не изпушвате нито единъ случай да приложите Божественитѣ добродѣтели.

Ще приведа единъ примѣръ за единъ работникъ, окултистъ, който изпълнявалъ волята Божия по известенъ начинъ. Той отишъль да търси работа: похлопалъ на една врата, отказали му; похлопалъ на втора — сѫщо. На другия денъ пакъ сѫщата история. Минали така денъ, два, три, цѣла седмица — нѣма работа. Той дошъль до отчаяние: жена, деца го чакатъ въ кѫщи, а нѣма какво да имъ занесе. Като вървѣлъ единъ денъ по улиците, видѣлъ, какъ едно малко момиченце паднало на земята и си счупило крака. Той веднага се заличалъ къмъ него, вдигналъ го на рѣже и се отправилъ къмъ дома на детето. Попиталъ детето, де живѣе, какъвът е баща му, за да знае, какво направление да вземе. Детето казало адрессъ, казало името на баща си, който билъ виденъ фабриканть. Като занесъль детето въ дома му, бащата благодарилиъ на бедния работникъ, и за благодарностъ го назначилъ на работа въ своята фабрика. Какво показва това? Детето на фабриканта билъ последниятъ и то благоприятенъ случай, който работникътъ трѣбвало да използува, за да намѣри работа. Ако той не е билъ буденъ, щѣше да го пропусне. Будностъ се изисква отъ ученика, защото, ако не е буденъ и пренебрегне една малка работа,

той ще изгуби единъ благоприятенъ случай. Този случай бъше за работника последенъ, за да намъри работа, но пръвъ отъ благоприятните съчетания. Само чрезъ този случай той можа да си намъри работа, т. е. да реализира идеята си. Мнозина мислятъ, че като влѣзатъ въ Школата, всички пжтища за реализиране на тѣхните идеи ще се отворятъ. Лъжатъ се тѣ. Понѣкога за окултните ученици се създаватъ такива голѣми мѫчнотии, че тѣ се намиратъ въ чудо, не знаятъ, какво да правятъ. Ако не познаватъ законите, много пжти ще се обезсърдчаватъ и отчайватъ. Така се отчайватъ и пжтници по голѣмите морета и океани. Щомъ ги хване морската болесть, тѣ се отчайватъ и започватъ да съжаляватъ, защо сѫ влѣзли въ този параходъ. Щомъ мине морската болесть, и отчаянието имъ минава. И на васъ казвамъ: не съжалявайте, че сте влѣзли въ Школата. Бѫдете смѣли и решителни и вървете напредъ. Това се отнася до онѣзи, които сѫ готови да следватъ Школата. Които не сѫ готови, тѣ могатъ да излѣзатъ вънъ, когато пожелаятъ.

Като ученици на окултна школа, вие трѣбва да се съгласявате съ процесите на природата, а не да ги ограничавате. Вие можете да се натъкнете на процеса на чистене, на растене, или на пробуждане на съзнанието. Ще се спрете предъ тѣзи процеси, ще видите, какво произвеждатъ тѣ въ васъ. Ще имате самообладание, търпение да понасяте всичко онова, което природата ви дава. Напримѣръ, когато природата ви подложи на процеса на чистенето, вие изживявате много неприятни чувства и сте готови да реагирате, да се борите съ нея. Едно трѣбва да знаете: природата не търпи абсолютно никаква нечистота. И затова, когато нѣкой дойде въ контактъ се нея, тя го подлага на щателно

чистене. Като дойдете до този процесъ, вие започвате да философствувате: Какво мисли природата съ това? — Едно мисли природата: да ви изчисти. Какво мисли гладниятъ? Да намъри храна и да се наяде. Разликата между гладните хора се заключава само въ образите, къмъ които се стремятъ: единъ иска само хлебъ, другъ иска хлебъ и месо, трети иска печена кокошка и т. н. Гладните хора се различаватъ помежду си въ мислите и желанията. Ако наблюдавате човѣкъ, който обича да яде месо, ще видите на лицето му особенъ цвѣтъ. Преди години срещнахъ на улицата една дама отъ висшето общество, особено красива. На лицето си имаше вуалъ, но всичко въ нея беше приятно. Както вървѣше, тя спрѣ предъ една колбасница. Изведнѣкъ лицето ѝ придоби особенъ изразъ, яви се нѣщо неприятно, отблъскващо, събуди се въ нея животинското естество. Тя влѣзе въ колбасницата, купи си нѣщо и, на излизане оттамъ, виждамъ на лицето ѝ предишната маска, съ приятно, добро впечатление. При вида на месото, тя не можа да завладѣе своето низшо естество. Като си купи нѣщо отъ колбасницата, тя задоволи въ себе си низшето естество, и лицето ѝ прие пакъ първия красивъ, приятенъ изразъ.

Следователно, вътрешните мисли и чувства, които се криятъ въ човѣка, сѫ въ състояние всѣки моментъ да измѣнятъ израза на неговото лице. Всѣка мисъль пъкъ, отъ своя страна, е сложна, тя съдѣржа въ себе си условия за сложни процеси, които пакъ се отразяватъ върху лицето на човѣка. Напримѣръ, мисъльта въ човѣка за хранене предизвиква въ него редъ процеси. Особено, ако човѣкъ е гладенъ, веднага въ ума му изпъжватъ разни картини. Той си представя хубава супа отъ пуйка, или кокошка, съ оризъ, или съ фиде; сѫщо

така може да си представи печено прасенце със горчица или със хрънъ, придружено със няколко чашки шестгодишно вино вместо вода. Всичко това въодушевява гладния гърб. Той върви, представя си ту едното, ту другото, и като мине покрай някоя боягата гостилница, въ която може да реализира своите желания, а няма пари, току въздъхне и продължи пътя си.

Преди години се срещнахъ въ Варна съ единъ гимназиаленъ учитель, когото бѣха уволнили отъ служба. Той вървѣше съ мене и философствуваше по разни въпроси. По едно време, минахме покрай една малка гостилница, въ която се пържеха за обѣдъ кебапчета, шишове, пражоли и т. н. Като му замислиса на кебапчета, той каза: Това е щастливъ животъ, да имашъ пари въ джоба си и, когато пожелаешъ, да влѣзешъ въ гостилницата и да си хапнешъ отъ тия работи. Сега азъ минавамъ-заминавамъ и не мога да влѣза вжтре да си хапна едно кебапче. Казвамъ: съ тѣзи кебапчета цѣлата философия на този учитель пропадна. Всичко, каквото бѣше говорилъ, рухна предъ миризмата на кебапчетата. Казвамъ му следъ това: Твоето нещастие сега е щастие за мене. Ако азъ попадна въ тази гостилница, ще се чувствувамъ нещастенъ.

Зашо този учитель изгуби философията си предъ едно кебапче? Това показва, че старите наувици въ човѣка възкръсватъ отново; тѣ сѫ живи, а не мъртви. Срѣщате някой окултенъ ученикъ, който минава за напредналъ, говори за въздържание, за постижения, но като мине покрай някоя гостилница, или покрай някое кафене, изведнъжъ въ него възкръсва желанието да си хапне малко месце, или да си пийне едно кафенце, да си изпуши една цигара, да си поиграе малко на карти. Това сѫ стари

navици, които наново изпъкватъ въ съзнанието му, като изкушение; той тръбва да бъде буденъ, скоро да се опомни и да се освободи отъ старите образи на миналото. Достатъчно е да поставите човѣка при известни условия, за да изпъкнатъ старите образи въ съзнанието му. — Какъ е възможно окултенъ ученикъ да се натъква на такива противоречия? Ще отговоря на този въпросъ съ следния примѣръ. Представете си една гъсеница, която се е превърнала въ пеперуда, обаче, забравила да изхвърли отъ себе си старото съзнание на гъсеница, вследствие на което живѣе едновременно въ дветѣ състояния. Като изпадне въ състоянието на гъсеница, започва да търси листа и се натъква на противоречие — не може да яде листа. Следъ това тя се опомня, дохожда въ второто съзнание на пеперуда и започва да хвърчи отъ цвѣтъ на цвѣтъ, да смуче сладкия сокъ на цвѣтятата. Докато има хоботъ, тя не се нуждае отъ листа. Също така и окултниятъ ученикъ може да се спъне отъ своя миналъ животъ. Той ще иска да възкръси старото и ще падне въ изкушение. Старото подразбира връщане къмъ старите форми. Дойдете ли до старото, кажете си: Това ми е непотръбно. Миналъ съмъ вече презъ тѣзи състояния и сега търся новите условия. Представете си, че като ученикъ на Школата, ви поставятъ на изпитъ да не лъжете. Отъ миналото си вие носите слабостта да полъгвате малко. Въ първо време сте употребявали бѣлата лъжа, а после — черната. По този начинъ, постепенно, незабелязано и за самите васъ, вие сте придобили навикъ да лъжете. Постъпвате на работа при много строгъ господарь. Като направите нѣкаква погрешка, вие започвате да се колебаете, да се борите въ себе си, да кажете ли истината, или не. Най-после решавате да

излъжете, да скриете погрѣшката си, за да не изгубите службата си.

Въ това отношение, вие може да изпаднете въ положението на единъ слуга, който веднъжъ казалъ истината на господаря си, но билъ наказанъ. По известно стечание на обстоятелствата, слугата билъ принуденъ да каже истината на господаря си, но последниятъ, като не го разбралъ, ядосалъ се и го наказалъ. Тогава слугата казалъ на господаря си: Чудно нѣщо, господарю! Ти ме поставяшъ въ противоречие. Толкова пжти досега съмъ те лъгалъ, но ти никога не си ме наказвалъ. Днесъ за пръвъ пжть казахъ една истина, и ти ме наказа. Взехъ да мисля въ себе си, защо ме наказвашъ: дали за истината, която ти казахъ, или затовъ, че досега все съмъ те лъгалъ.

Казвамъ: сѫщото нѣщо може да се случи и на васъ. Единъ пжть да кажете истината и да ви накажатъ. Това наказание е наложено отъ невидимия свѣтъ. Той не наказва затова, че сте казали истината, но затова, че досега не сте говорили истината. Това не значи, че въ съзнанието ви трѣбва да остане убеждението, че като говорите истината, ще ви наказватъ. Наказва се човѣкъ, само когато не говори истината. И обратното се случава: ако всѣкога сте говорили истината, а единъ пжть само сте казали лъжа, ще ви възнатрадятъ, но не за лъжата, а за истината, на която до това време сте служили. Особени сѫ наказанията и възнагражденията, които невидимиятъ свѣтъ налага на хората. Напримеръ, материалното забогатяване е особенъ родъ наказание отъ невидимия свѣтъ. И наистина, като забогатѣе, човѣкъ постепенно започва да губи своя вѫтрешенъ миръ, спокойствието си. Това не значи още, че не

тръбва да бъде богатъ. Богатъ тръбва да бъде човѣкъ, но сѫщевременно той тръбва да има силенъ и устойчивъ характеръ.

Ученикътъ тръбва да гледа на нѣщата широко, да не мисли, че всичко, каквото сѫществува, е само за него. Напримѣръ, ако се случи да минавате покрай нѣкоя плодна градина, колкото и да желаете да си откажнете нѣкакъвъ плодъ, нѣмате право да сторите това, щомъ господарътъ не е тамъ. — Нали всичко принадлежи на Бога? — На Бога принадлежи, но не и на васъ. Ако тръбваше да вкусите отъ тия плодове, господарътъ щѣше да бъде тамъ, и самъ щѣше да ви предложи нѣколко плода. Преди години, тръгваме съ единъ приятель отъ Варна за Бургазъ пешъ. Приятельтъ ми взелъ велосипедъ съ себе си и го кара бавно. По едно време завалѣ проливенъ дъждъ. Стигаме до Камчията, но отъ дъжда тя залѣла едно разстояние отъ нѣколко километра. Приятельтъ ми носи вече велосипеда си на гръбъ. Какъ ще се върви по-нататъкъ? За да преминемъ рѣката, тръбва да се събуемъ боси и да нагазимъ до колѣне въ водата. По едно време виждаме наблизо едно ханче, спрѣхме тамъ. Ханджията ни казва: Ето, отгоре иде единъ коларь, конътъ му е много силенъ, колата — здрава, но той е своенравенъ човѣкъ, не би услужилъ да ви пренесе съ колата си. Досега никому добро не е правилъ. — Ще се опитаме. Азъ се приближавамъ къмъ коларя и му казвамъ: Приятелю, би ли ни направилъ една услуга? Както виждашъ, пѫтьтъ ни е презъ рѣката, а водата е много придошла. Ние можемъ да минемъ презъ рѣката, но велосипедътъ не можемъ да носимъ. Ако обичашъ, тури велосипеда на колата си, а ние ще вървимъ пешъ. — На радо сърце ще ви услуга. Ту-

рете велосипеда на колата ми. Но и вие можете да се качите на колата, азъ ще ви прекаря ѿ лесно.

Казвамъ: който е готовъ да тури велосипеда на колата си, той ще бѫде готовъ и хората да качи. Който не е готовъ да приеме велосипеда, той нѣма да бѫде готовъ и хората да приеме. Едно нѣщо трѣбва да имате предъ видъ: когато човѣкъ работи съ Божественитѣ закони, ще види, че въ тѣхъ нѣма абсолютно никакво изключение. Постижпвай споредъ тѣзи закони и не се безпокой. Ние бѣхме решили на всѣка цена да минемъ рѣката, не можехме да се върнемъ назадъ. Нито пъкъ на чужда помощъ разчитахме. Бѣхме готови сами да носимъ велосипеда. Щомъ невидимиятъ свѣтъ видѣ нашата готовностъ, сами да си помогнемъ, и колата дойде. Тогава и лошиятъ човѣкъ става добъръ, готовъ на услуги. Човѣкъ трѣбва да разчита на себе си. Ако дойде нѣкая кола, това вече е привилегия. Ако никаква кола не дойде, ще вървите напредъ. Можете да газите вода до колѣне, но връщане нѣма.

Като ученици на тази Велика Школа, вие трѣбва да правите редъ опити, да се калите, но никой да не знае, да не подозира даже, какви опити мислите да правите. Опититѣ ви, проявитѣ ви трѣбва да бѫдатъ естествени, да нѣма никаква ексцентричностъ въ тѣхъ. Въ това отношение, англичанинѣ сѫ свободни; сутринь, въ време на снѣгъ, или презъ май месецъ, тѣ ходятъ боси и никой не обръща внимание на това. Ако тѣзи нѣща се правятъ въ България, хората ще започнатъ да критикуватъ, да ги окачествяватъ като ексцентрични прояви. Следователно, добре е всѣко упражнение да се прави така, че да не дразни другите. Важното е, че всѣко упражнение има предъ видъ да кали

човѣка, да го доведе до положение да излѣзе отъ обикновения редъ на нѣщата. За тази цѣль окултната шкola предлага на учениците си съвършено нови методи за работа, излѣти въ красиви, приятни форми.

За да успѣва въ работата си, отъ ученика се изисква голѣма искреностъ. Той трѣбва да бѫде искренъ спрѣмо себе си: никога да не прикрива пogrѣшкитѣ си, нито пъкъ да ги преувеличава, или намалява. Че направилъ нѣкаква пogrѣшка, той може да си прости затова, но да не се извинява. Да си прости, това подразбира съзнателно отнасяне къмъ нѣкоя своя пogrѣшка. Той си прощава, но съ съзнание втори пжть да не повтаря сѫщата пogrѣшка. Да започнете да се извинявате, че условията били такива, че кармата ви била такава — това не е позволено. Грѣшката е грѣшка, нѣма какво да се извинява. Тя трѣбва да се констатира, като фактъ, и да се тѣрси начинъ за изправянето ѹ. Следъ време, когато надраснете повече и въ ума ви дойдатъ по-свѣтли, по-възвишени мисли, тогава вече ще разглеждате въпросите отъ друго становище.

За следния пжть пишете върху темата: „Най-силната добродетель на ученика“. Всѣки отъ васъ ще помисли по този въпросъ и ще напише онази добродетель на ученика, която той намира за най-силна. Нѣкои уподсбяватъ добродетелитѣ на скжпоценни камъни. Следователно, както описвате характернитѣ белези на скжпоценните камъни, така могатъ да се описватъ отличителнитѣ чрти и на добродетелитѣ. По сѫщия начинъ се описватъ отличителнитѣ белези или свойства на всички прости и сложни тѣла, съ които химията си служи. Напримеръ, отличителното свойство на водата е нейната подвижностъ или неустойчивостъ. Водата е

неустойчива, за да бждемъ ние устойчиви. Като казваме, че водата е неустойчива, това значи, че тя се приспособява къмъ всички условия, добри или лоши. Друго характерно свойство на водата е способността ѝ да разтваря. Тя е добъръ разтворител. Като разтваря, тя чисти, измива тѣлата. Същевременно, водата има свойството да разхлажда. Всѣки е изпиталъ разхладителното действие на водата презъ топлитѣ, горещи дни. Това сж нѣколко отличителни свойства на водата, които и простиятъ човѣкъ познава. Попитайте овчаря, какво нѣщо е водата, той веднага ще ви каже. Следъ това вече идатъ и другите свойства на водата, които само ученитѣ знаятъ, а именно, че водата е сложно тѣло, съставена отъ два обема водородъ и единъ обемъ кислородъ. Това, и редъ още свойства има водата, за познаването на които се изиска по-голѣмо вдѣлбочаване.

По сѫщия начинъ можемъ да опишемъ свойствата на свѣтлината, напримѣръ. Свѣтлината има свойството да освѣтнява окрѣжаващите предмети. Тя освѣтнява пжтя на човѣка. Водата улеснява живота. Безъ вода нѣма животъ. Когато село или градъ се създава, всички гледатъ да избератъ място, дето има вода. Понѣкога могатъ да дойдатъ порои, да завлѣкатъ кѣщи, говеда, хора, но въпрѣки тѣва, тя е благо, носителъ на живота.

Като ученици, ще мислите право, за да развиете добре темата за „Скѣпоценните камъни“. Ще си спомните нѣколко камъка, които добре познавате, и ще изтѣкнете отличителните имъ чѣрти. Пишете въ общи чѣрти, но изтѣкнете главно причината, задето ги наричатъ скѣпоценнни камъни. После, пишете, защо нѣкои камъни иматъ по голѣма, а други — по-малка цена. Скѣпоценните камъни действуватъ възпитателно върху човѣка,

вследствие на което всъки желае да има такива камъни. Скъпоценните камъкъ съдържа въ себе си въ кондензирано, т. е. въ сгъстено състояние фина енергия. Понеже скъпоценните камъни губятъ своята сила, своя блесъкъ, и после отново ги придобиватъ. Причина затова често съ самите хора. Отъ някои хора скъпоценните камъни губятъ своя блесъкъ, а отъ други го придобиватъ. Следователно, като знаете няколко отъ свойствата на скъпоценните камъни, помислете, може ли човекъ да биде скъпоцененъ камъкъ? Какъвъ скъпоцененъ камъкъ желаете да бъдете? Единъ желае да бъде диамантъ, другъ — рубинъ, трети — сапфиръ и т. н. Мислете добре върху темата и пишете, колкото е възможно по-кратко.

Казвате: какво отношение иматъ скъпоценните камъни къмъ насъ? Едно тръбва да знаете: всъка мисъль, всъко чувство, върху което размишлявате, указватъ известно влияние върху васъ. По този начинъ вие се свързвате съ тъхъ. Така е отъ окултно гледище. Всъка тема, всъки въпросъ, върху който човекъ размишлява, указва известно влияние върху него и го ползува дотолкова, доколкото той е могълъ да се свърже съ него. Той указва известно въздействие за развитието ви. Напримъръ, когато размишлявате върху най-силната добродетель на ученика, даже и да не се домогнете до нея, пакъ ще имате голъма полза. Въ какво се заключава ползата? Въ свързването ви съ добродетелитъ. Някой ще пише, че най-силната добродетель на ученика е любовъта, другъ — върата, трети — милосърдието, четвърти — способността му да учи и т. н. Като мисли за дадената добродетель, безъ да подозира даже, той се свързва съ нея. Въ това, именно, се съдържа ползата за ученика отъ развитието на темите, които се даватъ на

класа. Всички добродетели съд еднакво важни и силни, въ смисълъ, че за дадено време и за даденъ ученикъ, известна добродетель указва най-голъмо влияние върху неговия характеръ. За войника, който отива на бойното поле, най-голъма добродетель е смѣлостъта; за прислужника на болния най-важна добродетель е милосърдието; за ученика най-важна добродетель е послушанието; за работника — трудолюбието; за слугата — досѣтливостта и съобразителността. Тази чърта е особено необходима за онзи слуга, който е попадналъ при лошъ господарь. Той трѣбва да бѫде толкова досѣтливъ и съобразителенъ, че отдалечъ още да предвижда желанията на господаря си. Слугата трѣбва да познава господаря си, да знае, какъ да постѣжва съ него.

Преди нѣколко дена се случи да наблюдавамъ постѣжката на едно малко кученце. То бѣше доста интелигентно, съобразително кученце. Господаритѣ му хвърлиха единъ кокалъ да гложди. Въ това време отъ съседния домъ дотърча едно голъмо куче, и веднага се хвърли върху кокала. Този часъ малкото кученце отстѣжи кокала на голъмото куче и започна спокойно да сбикаля около него, доволно, че му е отстѣжило кокала. Ако малкото кученце не бѣше съобразило, че въ случая, най-добре е да отстѣжи кокала, между дветѣ кучета щѣше да стане голъма схватка, отъ която малкото щѣше да пострада. И лошиятъ човѣкъ, лошиятъ господарь е подобенъ на голъмото куче. Дойдете ли съ него въ отношения, които водятъ къмъ схватка, отстѣжете му кокала, нека гложди. Този кокалъ може да бѫде нѣкаква служба, или друга нѣкоя материална вещь — отстѣжете я, за да не пострадате. Лошиятъ човѣкъ разполага съ физическа сила въ себе си. Щомъ е

вследствие на което всъки желае да има такива камъни. Скъпоценниятъ камъкъ съдържа въ себе си въ кондензирано, т. е. въ сгъстено състояние фина енергия. Понъкога скъпоценниятъ камъни губятъ своята сила, своя блесъкъ, и после отново ги придобиватъ. Причина затова често съ самите хора. Отъ нѣкои хора скъпоценниятъ камъни губятъ своя блесъкъ, а отъ други го придобиватъ. Следователно, като знаете нѣколко отъ свойствата на скъпоценниятъ камъни, помислете, може ли човѣкъ да бѫде скъпоцененъ камъкъ? Какъвъ скъпоцененъ камъкъ желаете да бѫдете? Единъ желае да бѫде диамантъ, другъ — рубинъ, трети — сапфиръ и т. н. Мислете добре върху темата и пишете, колкото е възможно по-кратко.

Казвате: какво отношение иматъ скъпоценниятъ камъни къмъ нась? Едно трѣба да знаете: всѣка мисъль, всѣко чувство, върху което размишлявате, указватъ известно влияние върху васъ. По този начинъ вие се свързвате съ тѣхъ. Така е отъ окултно гледище. Всѣка тема, всѣки въпросъ, върху който човѣкъ размишлява, указва известно влияние върху него и го ползува дотолкова, доколкото той е могълъ да се свържи съ него. Той указва известно въздействие за развиването ви. Напримеръ, когато размишлявате върху най-силната добродетель на ученика, даже и да не се домогнете до нея, пакъ ще имате голъма полза. Въ какво се заключава ползата? Въ свързването ви съ добродетелите. Нѣкой ще пише, че най-силната добродетель на ученика е любовъта, другъ — вѣрата, трети — милосърдието, четвърти — способността му да учи и т. н. Като мисли за дадената добродетель, безъ да подозира даже, той се свързва съ нея. Въ това, именно, се съдържа ползата за ученика отъ развиване на темитѣ, които се даватъ на

класа. Всички добродетели също еднакво важни и силни, във смисълъ, че за дадено време и за даденъ ученикъ, известна добродетель указва най-голъмо влияние върху неговия характеръ. За войника, който отива на бойното поле, най-голъма добродетель е смѣлостта; за прислужника на болния най-важна добродетель е милосърдието; за ученика най-важна добродетель е послушанието; за работника — трудолюбието; за слугата — досѣтливостта и съобразителността. Тази чѣрта е особено необходима за онзи слуга, който е попадналъ при лошъ господарь. Той трѣбва да бѫде толкова досѣтливъ и съобразителенъ, че отдалечъ още да предвижда желанията на господаря си. Слугата трѣбва да познава господаря си, да знае, какъ да постѣжпва съ него.

Преди нѣколко дена се случи да наблюдавамъ постѣжпката на едно малко кученце. То бѣше доста интелигентно, съобразително кученце. Господаритѣ му хвѣрлиха единъ кокалъ да гложди. Въ това време отъ съседния домъ дотѣрча едно голъмо куче, и веднага се хвѣрли върху кокала. Този часъ малкото кученце отстѣжи кокала на голъмото куче и започна спокойно да сбикаля около него, доволно, че му е отстѣжило кокала. Ако малкото кученце не бѣше съобразило, че въ случаи, най-добре е да отстѣжи кокала, между дветѣ кучета щѣше да стане голъма схватка, отъ която малкото щѣше да пострада. И лошиятъ човѣкъ, лошиятъ господарь е подобенъ на голъмото куче. Дойдете ли съ него въ отношения, които водятъ къмъ схватка, отстѣжпете му кокала, нека гложди. Този кокалъ може да бѫде нѣкаква служба, или друга нѣкоя материална вещь — отстѣжпете я, за да не пострадате. Лошиятъ човѣкъ разполага съ физическа сила въ себе си. Щомъ е

физически силенъ, той е готовъ всичко да направи. Въ случая, благоразумието изисква огъ човѣка да отстѫпи. Отстѫпването не е страхъ, но пестене на време и енергия.

Сега, които отъ васъ желаятъ, могатъ да посещаватъ класа, като пазятъ хармония въ отношенията си. Помните, че всѣки, който нарушилъ хармонията, пакости на себе си, пакости и на другите. Каквато пакость да направите нѣкому, първо тя има отгласъ, отражение въ вашето съзнание. Всѣка крива мисъль, всѣко криво чувство, или всѣка крива постѣжка е лошъ, грозенъ образъ, който се отпечатва първо въ съзнанието на онзи, отъ когото е излѣзълъ, или отъ когото е направенъ. Значи, злото, лошото се излива въ нехармонични, въ неправилни форми или образи. Доброто се излива въ хармонични, въ правилни образи. Човѣкъ самъ рисува и едните, и другите образи. Виждате въ една градина две круши: опитвате едната — сладка, опитвате другата — горчива. Защо е горчива? Горчивината показва нейния егоистиченъ характеръ. Тя е родила горчиви плодове, за да не би нѣкой да се ползува отъ тѣхъ. Съ това тя иска да каже, че никому не дава плода си. Също така има и краставици горчиви. Обаче, умниятъ човѣкъ и горчивите плодове може да използува за нѣщо.

Едно е важно да знае ученика: всѣка негова постѣжка се хронира. Пѣдиръ всѣки ученикъ вървятъ дедективи отъ Бѣлата и отъ черната ложа, които всичко записватъ: първите хрониратъ добритъ мисли, чувства и постѣжки на ученика, а вторите — лошите. И едните, и другите ще използватъ на място вашия постѣжки. Като хрониратъ лошите ви постѣжки, дедективите на черната ложа изучаватъ характера ви, за да могатъ, по най-лесенъ и незабелязанъ отъ васъ путь, да

ви привлѣкатъ на своя страна. И едната, и другата ложа иматъ желание да ви привлѣкатъ на своя страна, заради което ви убеждаватъ, че пѫтът, който ви предлагатъ, е правиятъ и най-добриятъ пѫтъ. Най-добриятъ пѫтъ за ученика е онзи, въ който душата му се освобождава отъ ония връзки, които сѫ го спъвали въ миналото, които и до днесъ още го спъватъ.

При свободно време, искамъ всѣки отъ васъ да систематизира главните мисли отъ тази лекция, а после, всѣки да изведи за себе си ония важни, основни мисли, които той е разбралъ най-добре, и отъ които ще може да се ползува.

Като казвамъ, че отъ ученика се изисква послушание, азъ имамъ предъ видъ послушанието въ най-малъкъ размѣръ. Отъ 24 часа презъ денонощието, искамъ да употребите само единъ часъ за послушание, половинъ часъ денемъ, когато сте будни, и половинъ часъ вечеръ, когато сте въ астралния свѣтъ. Но този половинъ часъ трѣбва да бѫдете абсолютно послушни. Той ще бѫде основна мѣрка за вашето послушание. Значи, половинъ часъ, или 30 минути презъ деня ще бѫдете послушни, и презъ това време ще размишлявате върху послушанието. Този часъ можете да разпредѣлите на нѣколко части: сутринъ да употребите десетъ минути за послушание, на обѣдъ—десетъ минути и вечеръ — десетъ минути. После, десетъ минути преди да си легнете, десетъ минути, като се събудите срѣдъ нощъ и десетъ минути рано сутринъта, преди ставане—всичко единъ часъ. Ако се събудите бодри и весели, това показва, че сте били послушни. Ако станете уморени, съ отпадналъ духъ, показва, че не сте били послушни, не сте били въ училището, но сте били вънъ нѣкѫде. Това не трѣбва да ви обезсърдчава. Човѣкъ минава

презъ всички фази, презъ които минава и брашното, докато стане хлъбъ. Брашното е леко. Ако го оставите вънъ, на открыто, и най-малкиятъ вътрецъ е въ състояние да го раздуха. Вие взимате топла вода, туряте въ нея брашното и образувате каша. Досипвате още брашно, докато кашата става все по-гжста, способна за мъсene. Събирате, оттукъ оттамъ, брашното и започвате да мачкате тази каша. Тя става гъвкава, лесно се мъси, и вие казвате, че тъстото е вече добре омъсено. Следъ това го правите на хлъбове и го носите на фурнята. Значи, и човѣкъ първо е брашно, после — каша, следъ това — тъсто, а най-после — хлъбъ. Тъй щото, ако сте брашно, ще знаете, че едва сте излъзви отъ воденицата; ако сте каша, още сте въ ношвитѣ; щомъ сте тъсто, вече ви мъсятъ; щомъ станете хлъбъ, занасятъ ви на фурнята, и вие се радвате, че можете да бждете полезни на човѣчеството.

Това сѫ положения, състояния, които човѣкъ минава презъ живота си. Тъзи състояния ще го на-ведатъ на нови образи, нови мисли и идеи, които ще му дадатъ потикъ, подемъ за работа. Старитѣ решения, старитѣ идеи ще замѣстите съ нови, които ще ви подмладятъ. Казано е въ Писанието: „На онѣзи, които чакатъ Господа, силата имъ ще се възобнови. Онѣзи, които търсятъ пътя на Мѫдростъ-та, ще подобрятъ своя пътъ.“ Да изкарате добро отъ добрите хора, това не е голѣмо изкуство, но да изкарате нѣшо добро отъ лошите хора, това е изкуство. Като знаете това, не се обезсърдчавайте, но работете върху себе си смѣло и решително.

Задачитѣ, които ви се даватъ, трѣбва да се изпълняватъ безъ съмнение и колебание. Най-малкото съмнение е спѣнка. Достатъчно е само да помислите, че може и безъ дадената задача, за да се спѣнете. Даде ли ви се нѣкоя задача, тя трѣбва

да се изпълни безъ никакви разсъждения. Щомъ изпълните задачата и видите резултата, тогава можете да разсъждавате, колкото искате. Който иска да бъде ученикъ, преди всичко той тръбва да приложи своята разумна воля. Защо? Такъвъ е законътъ въ Божествения свѣтъ. Тамъ първо се действува, а после се размишлява. Въ човѣшкия свѣтъ е тъкмо обратно: тамъ първо тръбва да се мисли, а после да се действува. Споредъ интуицията, която е законъ на Божествения свѣтъ, щомъ почувствувашъ, щомъ възприемешъ нѣщо отъ този високъ свѣтъ, ти веднага тръбва да действувашъ, е после ще размишлявашъ върху последствията. Значи, ако сте въ Божествения свѣтъ, първо ще действувате, а после ще мислите; ако сте въ човѣшкия свѣтъ, първо ще мислите, а после ще действувате. Както виждате, това сѫ два диаметрално противоположни, единъ на другъ, метода. И затова, като казвамъ, че ученикътъ не тръбва да разсъждава, имамъ предъ видъ Божествения свѣтъ. Щомъ си въ Божествения свѣтъ, ще действувашъ първо, а после ще мислишъ; щомъ слѣзешъ въ човѣшкия свѣтъ, ще мислишъ първо, а после ще действувашъ. Защо е така? Защото, когато ние действуваме, Богъ мисли. Когато ние мислимъ, Богъ действува. Какъ постъпва инженерътъ? Първо той обмисля плана на кѫщата, съобразява се съ редъ положения — срѣдства, материалъ, място положение; после, той съставя плана, и следъ това вече го прилага, действува по готовия планъ. Значи, кажешъ ли, че ще мислишъ първо, ти си въ човѣшкия свѣтъ. Кажешъ ли, че ще действувашъ първо, ти си въ Божествения свѣтъ. По метода, който прилагате, ще познавате, въ кой свѣтъ се намирате. Ако разбъркate методите, ще сгрѣшите. Ако влѣзете въ Божествения свѣтъ и първо ми-

слите, а после действувате, ще сгрѣшите. Ако влѣзете въ човѣшкия свѣтъ и първо действувате, а после мислите, пакъ ще сгрѣшите. Методите на тия два свѣта се коренно различаватъ. Тѣ сѫ строго опредѣлени, вследствие на което никакво размѣстване не може да става.

И тъй, ще мислите и ще действувате; ще действувате и ще мислите.

Т. м.

*

16. Лекция отъ Учителя, държана на
14 юни, 1922 г. София.

СКЖПОЦЕННИТЕ КАМЪНИ.

Т. м.

Четоха се работитѣ върху темата: „Скжпоценнитѣ камъни“.

При написване на тази тема, вие сте се спрѣли повече на външната страна на скжпоценнитѣ камъни. Да разглеждате единъ въпросъ външно само, то е все едно да приемете една храна въ стомаха си безъ разположение къмъ нея, или безъ усещане на гладъ. Значи, главниятъ импулсъ, главниятъ стимулъ при храненето се заключава въ приятността, която човѣкъ изпитва при дъвченето, при възприемането на храната отъ стомаха. Не се ли събуджатъ чувства на приятност, на разположение къмъ дадена храна, човѣкъ нѣма желание да яде. Ако приема храна безъ разположение къмъ нея, човѣкъ нѣма да има никакви резултати. Като говоримъ за скжпоценнитѣ камъни, ние подразбираме ума на човѣка, защото само интелигентниятъ човѣкъ може да говори на тази тема. Само високо интелигентниятъ, благородниятъ и добродетелниятъ човѣкъ могатъ да говорятъ за скжпоценнитѣ камъни и да правятъ разлика между единъ или другъ скжпоцененъ камъкъ.

Бихъ желалъ да се спрете върху 12-те главни скжпоценнни камъни и да направите единъ микроскопически опитъ съ тѣхъ. Опитътъ е следниятъ. Когато имате нѣкаква неприятност, била тя отъ физически, отъ сърдеченъ, или отъ умственъ характеръ, започнете мислено да си представяте 12 тѣ скжпоценнни камъни въ ума си. Започнете отъ най-

прости и стивайте постепенно към най-хубавия и скъпия от тяхъ и следете, при кой камъкъ не- приятността ви ще изчезне. Като прекарвате тия камъни през ума си, същевременно ги свързвайте съ добродетелитъ, които всеки от тяхъ изразява. При това положение, всеки камъкъ може да въздействува благоприятно върху човъка и да смъни състоянието му.

Добродетельта не се изразява чрезъ цвѣта. Ако нѣкоя мома е розова, съ червени страни, това не показва още, че тя има любовь. Ако момата се червисва или облича въ розова рокля, това още не означава любовь. Ако нѣкой обича синия цвѣтъ, това още не показва, че той носи истината въ себе си. Мислите ли, че любовъта на човъка къмъ нѣкой цвѣтъ показва, че той носи въ себе си добродетельта, която е свързана съ този цвѣтъ, вие изпадате въ голѣми грѣшки. Цвѣтътъ е само паси- венъ изразъ на дадена добродетель, но за да стане активна тази добродетель, трѣбва да мине презъ центроветъ, или презъ фокуситъ на ума. Превръ- щане на добродетелитъ се изисква. Всеки цвѣтъ има известна стойност и цена само тогава, когато е миналъ презъ човъшкия умъ и се е съсрѣдоточилъ въ известенъ центъръ. Тъй щото, за да разберете смисъла и значението на скъпоценните камъни, вие трѣбва да ги проучите. Нищо не се постига лесно. Работа, усилие, трудъ се изисква отъ всички.

Представете си, че нѣкой денъ ви нападне апатия, леностъ, не искате да учите, готови сте да се откажете отъ убежденията си и решавате да тръгнете въ широкия путь. Другъ денъ изживявате съмнения, колебания, дали сте въ правия путь, или не. Трети денъ преживявате редъ отрицателни

чувства на зависть, умраза, вътрешенъ страхъ и т. н. Започвате да търсите причината на тия състояния, но не можете да я намѣрите. Нѣма защо да търсите причината на тия състояния, но прекарайте скъпоценнитѣ камъни презъ ума си, и ще видите, какви резултати ще имате. Нѣкога опитътъ ви ще излѣзе сполучливъ, а нѣкога нѣма да сполучите, но това да не ви обезсърдчава. Правете този опитъ, докато най-после придобиете нѣкакви резултати. Като придобиете резултати, тогава ще ви говоря върху законитѣ, които действуватъ чрезъ скъпоценнитѣ камъни. Нѣкога скъпоценнитѣ камъни сѫ били прости, обикновени камъни, но следъ време сѫ претърпѣли известно трансформиране и сѫ дошли до положението, въ което днесъ ги виждаме. Напримѣръ, диамантътъ нѣкога е билъ обикновенъ въгленъ, но чрезъ редъ процеси, съ течение на вѣковетѣ, той се е превърналъ въ по-високо състояние, видоизмѣnilъ се е отъ низша, въ висша форма. Като въгленъ, той е билъ черенъ, а като диамантъ е станалъ безцвѣтенъ, съ способность да пречупва слънчевитъ лжчи.

Окултната наука, която сега изучавате, си служи съ скъпоценнитѣ камъни, като методъ за трансформиране на неприятноститѣ, на каквито и вие често ще се натъквате. Скъпоценнитѣ камъни могатъ да ви послужатъ като опорна точка въ живота, който минавате на физическия свѣтъ. Опитътъ, които ви давамъ, не трѣбва да ви отнематъ всичкото време, но само онова, което не знаете, какъ да използвате. Единъ малъкъ опитъ е посаждане на малко семенце въ земята. Опитътъ, които ви давамъ, сѫ малки, да запълнятъ

свободното ви време. Като малки, тъ ще бждатъ приятни и ще ви наведатъ на редъ добри мисли и чувства по отношение на физическия свѣтъ, въ който живѣте, и който добре трѣбва да познавате.

*

17. Лекция отъ Учителя, държана на
21 юний, 1922 г. София.

ПРОЯВИ НА СЪЗНАНИЕТО.

Т. м.

Четоха се работитѣ върху темата: „Най-силната добродетель на ученика“.

За следния път пишете върху темата: „Най-силната чърта на свѣтлината“. Като пишете върху тази тема, имайте предъ видъ онази чърта на свѣтлината, която изпъква първа. Всѣка друга чърта, която се явява следъ първата, е по-слаба. Забележете, когато отивате на нѣкое лозе, първите гроздове, които сѫ най-узрѣли, най-сладки, говорятъ за силата на самата лоза. Лоза, на която намирате само ягорида, кисело, неузрѣло грозде, е слаба. Тя нѣма условия въ себе си да развива своите плодове. Значи, всѣко нѣщо, което се проявява първо, и то въ завършена, развита форма, е най-силно. Щомъ се яви последно, въ незавършена форма, то е най-слабо. Сѫщиятъ законъ ще спазвате и по отношение на добродетелите. Всѣко нѣщо, което се явява първо въ душата на човѣка, е най-силно. Всѣко нѣщо, което се явява последно въ душата му, е най-слабо. И затова, като развивате нѣкакъвъ въпросъ, първо спрете вниманието си върху реалната страна на въпроса, която изпъква на първо място, а после върху отвлѣчената, която е най-слабата му страна.

Сега, като млади още, вие трѣбва да се пазите, да не се натъквате на известни примамки въ живота, които могатъ да ви спънатъ. Има примамки въ свѣтта, подобни на ония, които изобретателитѣ поставятъ на хората. Като искатъ да ги заинтересуватъ съ своите изобретения, тѣ започватъ

да имъ говорятъ: Знаете ли, каква полза принасятъ нашите изобретения? Като се приложатъ въ живота, тѣ ще направятъ голѣми преобразования; тѣ ще помогнатъ на културата и т. н. Изобретението го нѣма на лице, а тѣ говорятъ за него. Казвамъ: какъ може да се препоръчва едно изобретение, което още не е родено? Всѣко изобретение е на мѣстото си, когато се прояви. Ето защо, вие трѣбва да мислите върху нѣщата. Запримѣръ, размишлявайте върху най-силната чърта на водата, върху най-силната чърта на огъня и т. н. Споредъ васъ, коя е най-силната чърта на огъня? — Огънътъ топли. Коя е най-силната чърта на любовъта?

Често хората изпадатъ въ противоречия, които не могатъ да разрешатъ. Въ такива противоречия се намирате и вие. Напримѣръ, ако ви запитатъ, коя е най-силната чърта на човѣшкия езикъ, вие ще се намѣрите въ противоречие, не знаете, какъ да отговорите. Защо? Защото езикътъ има нѣколко служби. Първата служба на езика е да помага за слизането на храната и водата въ стомаха. Втората му служба е вкусването; езикътъ опитва вкуса на храните. Третата му служба е да говори. Коя отъ службите на езика е дадена най-напредъ? Първата. И наистина, за да поддържа живота си, човѣкъ първо си служи съ езика; съ него той препраща храната въ стомаха. Значи, за да говори, човѣкъ първо трѣбва да се е нахранилъ. Човѣкъ първо приема храната си, после я вкусва и следъ това започва да говори, т. е. да се произнеся за нея. Трите физически служби на езика съответствуватъ на други служби въ по-горни свѣтове: първата служба на езика при храненето на физический свѣтъ; втората служба — вкусването — е на духовния свѣтъ; третата служба — говорътъ — на Божествения свѣтъ.

И любовъта има разни прояви. Казва се, че любовъта изиска жертви. Къмъ кой свѣтъ се отнася жертвата, самопожертвуването? Кой може да се самопожертвува? Умниятъ човѣкъ може да се самопожертвува, а не глупавиятъ. Следователно, жертвата се отнася къмъ ангелския свѣтъ. Когато глупавиятъ се жертвува, той изпада въ положението на пеперудитѣ, които летятъ вечеръ около запаленитѣ лампи и изгарятъ. Това е несъзнателна жртва. Разумната жртва е достояние само на умния човѣкъ. Значи, само умниятъ, интелигентниятъ човѣкъ може да се жертвува. Вие ще възразите, че и безъ да е уменъ, човѣкъ пакъ може да се жертвува. Когато види, че нѣкой се дави въ морето, той ще се хвърли въ водата, съ рисъкъ да се удави, но ще се опита да спаси давещия. Не, умниятъ човѣкъ, който има интуиция, самотой може да се хвърли въ водата да спасява нѣкого. Знаете ли, коя е силната чѣрта на любовъта на физическия свѣтъ? Най-силната чѣрта на любовъта на физическия свѣтъ е движението. Следователно, дето има голѣмо движение, тамъ има и голѣма любовъ. Коя е най-силната чѣрта на любовъта въ астралния свѣтъ? — Чувствуването. — Коя е най-силната чѣрта на любовъта въ умствения свѣтъ? — Мисъльта, процесътъ на мисленето. Коя е най-силната чѣрта на любовъта въ причинния свѣтъ? — Причинитѣ. Любовъта на човѣка, който живѣе въ причинния свѣтъ, е твърда, неизмѣнна. За та-къвъ човѣкъ важи поговорката: „Дадена дума, хвърленъ камъкъ“. Жертвата е въ причинния свѣтъ. Може да се жертвува само онзи, който живѣе, или поне който отъ време на време прониква въ причинния свѣтъ. Може да се жертвува само онзи, който има какво да жертвува. Който живѣе въ причинния свѣтъ, само той има какво да жертвува. Докато

живѣе само на физическия свѣтъ, човѣкъ нишо не може да жертвува. Той не разполага още съ нищо. Богатството на човѣка е въ причинния свѣтъ, затова тамъ има какво да се жертвува.

Всички трѣбва да имате по една тетрадка, въ която да пишете темитѣ си. Всѣка тема има нѣщо отличително въ себе си. Като я разработите, тя ще внесе една нова идея въ ума ви. Всѣка тема представя нота отъ дадена гама. Като свържете всички теми въ едно, ще образувате цѣла музикална писеса.

Обърнете внимание върху следното нѣщо: ако вашето ограничено съзнание преодолява надъ всичко въ васъ, то ще спѣне вашия прогресъ, ще спѣне цѣлото ви развитие. Това лесно може да провѣрите. Какъ? Ако наблюдавате развитието на детето, ще видите, че то расте и се развива правилно, благодарение на това, че съзнанието му не е заето съ мисъльта, дали расте, какъ расте и т. н. Обаче, ако успѣете да обхванате съзнанието му съ мисъльта, че то трѣбва да расте и да се развива бѣрзо, неговото растене ще спре. Следователно, ако и вие, като малкото дете, започнете да живѣете съ мисъльта за вашето растене, ще се спѣнете. Едно се иска отъ васъ: да пожелаете да растете и следъ това да престанете вече да мислите за растенето. Защо? Защото растенето е Божественъ процесъ, който не зависи отъ васъ. Вие не можете сами да се заставите да растете. Искате ли да растете, отстранете далечъ отъ себе си временното, ограниченото си съзнание и оставете душата си свободно да се развива. Вложете въ вашето подсъзнание и свръхсъзнание желанието си да растете и не мислете повече върху него. Ще видите, че следъ известно време ще имате резултатъ.

Съвременните хора се спъватъ въ развитието си, благодарение на известни прояви, които ставатъ въ тъхъ прежде временно, преди да сѫ дошли до съответното развитие. Напримѣръ, мнозина, преди още да сѫ влѣзли въ Школата, сѫ имали видения, сънища, свѣтлини и си казватъ: Нека влѣземъ въ Школата, да придобиемъ тамъ повече знания. Обаче, докато се ржководятъ отъ това ограничено съзнание, тѣ ще изгубятъ и онова знание, което сѫ имали до твоя време. Правилно е да запазятъ знанието си, защото, знанието, което естествено сѫ придобили отвѣнъ, не е въ разрѣзъ съ това, което ще придобиятъ въ Школата. Вънъ или вънре, Школата е една. Преди всичко, вие трѣбва да се стремите къмъ свобода — да бѫдете свободни по духъ, по душа, по умъ и по сърце. Ако имате неуспѣхъ въ нѣщо, това да не ви обезсърдчава. Неуспѣхътъ е добъръ признакъ. Вие знаете, колко трудно се достигатъ нѣщата по закона на еволюцията. Знаете ли, презъ какви изпитания трѣбва да мине волътъ, докато дойде до положението на човѣкъ? Ако рече да опише своята история на развитие и нырече този путь „царски, златенъ путь“, той не предава истината. Колко пѫти сѫ драли кожата му! Колко ниви е изоралъ! Колко пѫти е билъ боденъ съ остењ! Презъ голѣми изпитания и страдания е миналъ и ще мише, докато стигне положението на човѣка. Ако искате да минете отъ сегашното си положение въ по-горно, и вие ще изпитате голѣми нещаствия и страдания. Законътъ е такъвъ. Не си правете илюзии, че лесно можете да еволовирате. Ако нѣкой ви каже, че можете да стигнете царския путь безъ изпитания и страдания, той не говори истината. Това не значи, че сами трѣбва да си създадете изпитания, но веднъжъ създадени, вие не можете да ги избегнете. Бѫдете

смѣли и решителни и приемете страданията, както се давать.

Мнозина отъ васъ искатъ да иматъ видения, да иматъ духовни опитности. Това желание е на място, но за да се удовлетвори, нужни сѫ условия за него. Ако посадите едно малко цвѣте въ сак-сийка, за да се развива добре, вие трѣбва да му турите добра прѣсть и редовно да го поливате. Иначе, то въ скоро време ще изсъхне. Такова нѣщо представятъ и центроветъ, чрезъ които човѣкъ влиза въ контактъ съ духовния свѣтъ. Духовните опитности изискватъ условия за своята проява. На примѣръ, за да бѫде ясновидецъ, човѣкъ трѣбва да има широко чело; въображението въ него трѣбва да бѫде добре развито. Тъй щото, за да развитие въ себе си ясновидски способности, човѣкъ трѣбва да бѫде въ контактъ съ хора, въ които тѣзи способности сѫ добре развити. По този начинъ тѣзи сили указватъ въздействие върху ония хора, въ които съответните центрове не сѫ още развити. Ученикъ, който има стремежъ къмъ музика, трѣбва да търси хора съ добре развити музикални способности. Който обича рисуване, той пъкъ ще дружи съ художници. Писателъ ще търси писатели; свещеникъ ще търси свещеници; ученикъ — ученици. Вие, като окултни ученици, ще търсите учени хора, които знаятъ повече отъ васъ. Преди да се стремите къмъ видения, трѣбва да развивате въ себе си безстрашие, но не нахалство. Нѣкой е нахаленъ, натрапва се и мисли, че е безстрашливъ. Безстрашието е качество на разумния човѣкъ.

Сега ще ви дамъ единъ малъкъ опитъ за една седмица. Всѣка сутринъ и вечеръ четете 3 гл. отъ Евангелието на Иоана, отъ 1—13 стихъ, включително, като размишлявате върху разговора, който

се водилъ между Христа и Никодима. Като размишлявате, постарате се да възстановите разговора, не само както е написанъ, но и съ ония подробности, които не сѫ изнесени, а се четатъ между редовете. Като размишлявате върху тѣзи стихове, въ ума ви ще изпъкнатъ нови образи, нови мисли и идеи. Никодимъ е седѣлъ при Христа съ часове, презъ което време се е водилъ дѣлъгъ разговоръ. Ако бихте могли да възпроизведете поне една стотна част отъ тази беседа, щѣхте да придобиете много нѣщо. Ако съзнанието ви е будно, ще можете да се свържете съ миналото, и лесно ще произведете разговора на Христа съ Никодима. Ако не успѣете да произведете този разговоръ, все пакъ ще придобиете нѣщо. Колкото и да е неспособливъ опитътъ, не се обезсърдчавайте. Който е живѣлъ въ времето на Христа, той ще може да се върне въ миналото и ще възстанови цѣлия разговоръ. Ако не е живѣлъ по това време, съзнанието му ще бѫде затворенои, нищо нѣма да си спомни. Като размишлявате сутринъ и вечеръ по десетъ минути върху тѣзи стихове, въ душата ви ще настане миръ, вжтрешно спокойствие.

Ученитѣ се оплакватъ отъ мѫчинотии, отъ трудности. Докато между васъ не се създаде магнетична атмосфера, вие всѣкога ще имате мѫчинотии. Такава атмосфера, такава аура между васъ още не сѫществува. Щомъ се създаде, вие ще я почувствувате. Какъ? Ще се въодушевите, умовете ви ще просветнатъ и ще се родятъ нови мисли, нови идеи. Вечеръ ще си лягате доволни, разположени, а сутринъ ще ставате бодри, съ нови стремежи, съ нови мисли и желания къмъ Великото, къмъ Възвишенното. А сега лягате измѫчени, ставате измѫчени и казвате: Изгубихъ и това, което имахъ. Защо става

това? Защото и вие, като нѣкой търгозецъ, внасяте всички си капиталъ въ стока, безъ да отдѣлите нѣкаква сума на страна. Имате стока, но не можете да я продадете, не можете да посрещнете всѣки дневниятъ си нужди. Това състояние помрачава съзнанието ви, и вие страдате, съмнявате се и казвате: Защо трѣбаше да влизамъ въ това предприятие? Пѣдобрѣ щѣше да бѫде да седѣхъ на страна.—Ако работитѣ ви вървятъ добре, ще бѫдете доволни, че сте влѣзли въ предприятието. Нѣкой пѣкъ предпочитатъ да не влѣзатъ, макаръ нищо да не печелятъ. Тѣ ще бѫдатъ доволни, че поне нищо не губятъ. Споредъ мене, това не е философия. Докато живѣете, вие трѣбва или да печелите, или да губите. Въ живота печалбата и загубата вървятъ заедно. Следъ всѣка печалба иде загуба, и следъ всѣка загуба иде печалба. Загубитѣ и печалбитѣ могатъ да бѫдатъ случайни, а могатъ да бѫдатъ и съзнателни.

За следния пѣтъ пишете върху темата: „Службата на човѣшкия палецъ“. Намѣрете книги, въ които е писано по този въпросъ, и четете писаното. Вие трѣбва да проучите вашия палецъ, дали стѣрчи нагоре, или пада низко; дали е кѣсъ, или дѣлъгъ; дали е дѣбре оформенъ, или не. Като проучите въпроса, напишете най-много 20 реда. Учете се да пишете кратко, ясно и идейно. Каквото напишете, да представя малка скица. Всѣка идея представя едно семе. Събирайте такива семена въ торбитѣ си и, като дойде време, посаждайте ги.

Много отъ васъ работятъ, учатъ, но въпрѣки това мислятъ, че нищо не сѫ постигнали. Докато мислятъ така, тѣ иматъ условия да придобиватъ. Това показва, че тѣ искатъ да учатъ. Когато нѣкой влѣзе въ училището и мисли, че нищо не

знае, той има възможност да учи, да напредва. Той казва: Сега съзнавамъ, че нищо не зная. Доволенъ съмъ, че влѣзохъ въ училището. Това значи пробуждане на съзнанието. Следъ това, този ученикъ ще пожелае да попълни празнините на своите знания. Ето защо, когато нѣкой съзнава, че е изгубилъ нѣщо, въ него ще се яви желание да спечели нѣщо.

Следната тема, която ще ви дамъ, ще бѫде върху въпроса: „Високи и низки хора и тѣхните отличителни чърти“. Сега може да не знаете нищо по този въпросъ, но като мислите върху него презъ седмицата, както и по въпроса за палеца, все ще напишете нѣщо, ще дойдатъ нѣкои мисли въ ума ви. Високиятъ човѣкъ внася една идея въ ума на хората, а низкиятъ — друга. За низкиятъ хора турцитъ казватъ, че сѫ беля на Бога. Късиятъ човѣкъ е беляния човѣкъ. За високите хора казватъ, че тѣ ставатъ само за оси. Обаче, това се отнася за крайните типове¹ — за много високите и за много низките хора. Ако високиятъ човѣкъ има тѣсни рамене, тогава и височината му трѣбва да е въ съотношение съ всички части на организъма. Ако късиятъ има широки рамене, и за него може да се каже сѫщото.

Ще направя една аналогия, съ която ще си послужа за обяснение на въпроса, защо едни хора сѫ високи, а други — низки. Често наблюдавамъ цвѣтъта въ градините и забелязвамъ, че нѣкои отъ тѣхъ, напримѣръ, ружата, когато е на северъ, израства по-високо, отколкото тази, която е посадена на югъ. Тази, която е посадена на северъ, расте на високо, защото се стреми да види слънцето. По сѫщия начинъ може да се обясни, защо едни хора сѫ високи, а други — низки. Високите хора ра-

стать на северъ, дето нѣма толкова слѣнце. За да видятъ слѣнцето, тѣ се стремятъ да растатъ нагоре. Тази е причината, поради която бороветъ растатъ на високо. Значи, високиятъ човѣкъ е расълъ при неблагоприятни условия, при отсѫтствие на слѣнце, а при изобилно влага. Низкиятъ е расълъ на широко, при много слѣнце, но при отсѫтствие на влага. Това е материално, външно, а не идейно различие между високия и низкия човѣкъ. Обаче, има и редъ физиологически причини, които сѫ помогнали за растенето на човѣка.

Като ученици на Великата Школа, не мислете, че тя влиза въ противоречие съ общия, съ цѣлокупния животъ. Напротивъ, тази Школа разрешава всички противоречия въ живота. Противоречията, сами по себе си, ще се разрешатъ, но и вие трѣбва да работите, да не чакате всичко на готово да се разреши. Вашиятъ прогресъ зависи и отъ кармата ви. Които иматъ по-тежка карма, тѣ ще иматъ по-голѣми мѫчнотии, по-голѣми спѣнки, вследствие на което по бавно ще еволюиратъ. Нѣкой денъ сте веселъ, доволенъ отъ себе си, че сте постигнали нѣщо, и току вижъ, дошълъ нѣкой отъ кредиторитѣ ви и ви ограбилъ. И следъ това, отново трѣбва да събирате материали, инструменти, да работите, да дойдете до сѫщия резултатъ. Онѣзи пѣкъ, на които кармата е по-лека, тѣ ще еволюиратъ по-бѣрзо. За да вървите добре, всѣки отъ васъ трѣбва да знае своята на -слаба чѣрта и да работи върху нея, да я развива, защото тя е вратата, презъ която влизатъ неприятелитѣ му. Напримеръ, нѣкой има слабостъ да се хвали. Да датъ му нѣщо, или кажатъ му нѣщо хубаво, което не трѣбва да съобщава никому. Понеже обича да се хвали, той не може да тѣрпи, ще каже на прия-

теля си: Ще ти кажа нѣщо, но никому да не го съобщавашъ. Той пъкъ каже на другъ свой приятель. Последниятъ — на свой приятель и така се разчува навсѣкѫде. Кажатъ ли ви веднѣжъ да не разгласявате нѣщо, ще мѣлчите, докато ви позволятъ да говорите. Другъ нѣкой има слабостъ да желае много нѣща, вследствие на което става разсѣянъ. Той едновременно желае да стане философъ, ученъ, поетъ, музикантъ, художникъ, държавникъ, но въ нищо не успѣва. Щомъ имате много желания, оставете ги на страна. Заемете се да реализирате само едно отъ тѣхъ. Щомъ реализирате едното, пристъпете къмъ второто, после къмъ третото и т. н. Речете ли да реализирате едновременно всички, ще разпилѣте ума си, ще изхабите чувствата си, ще изгубите времето си и нищо нѣма да постигнете. Едно трѣбва да знаете: колкото и да мислите върху въпроситѣ, всички не можете да имате еднакви резултати, защото въ нѣкои въображението е слабо развито, въ други — разсѫдъка, въ трети — вѣрата, въ четвърти — надеждата, въ пети — наблюдателнитѣ способности, въ шести — благоговението, самоуважението, приятелството и т. н. Като ученици на тази Школа, добре е да измѣрите челата си, на широчина и височина, носоветѣ си, брадитѣ си и, следъ като работите една година върху умственитѣ си способности, или върху брадата си, като изразителъ на волята, пакъ ще ги измѣрите, да видите, има ли поне микроскопическо измѣнение. Най-малкото измѣнение показва, че сте работили. Иначе, ще изведите заключение, че нищо не сте работили презъ цѣлата година. Добре е всѣки отъ васъ да нарисува челото, носа и брадата си въ точнитѣ имъ размѣри, и следъ една година пакъ да ги из-

мъри, да види, какво е придобилъ. Обаче, ако се беспокоите и тревожите, нищо нѣма да постигнете.

За да постигнете нѣщо, да имате известни резултати, отъ васъ се изисква концентриране на мисълта. За тази цель, вие трѣбва да изучавате закона на концентрирането, да трансформирате окултните сили, да развивате своите умствени и духовни центрове. Само при това положение можете да очаквате известни постижения. Каквите резултати да имате, не се обезсърдчавайте. И челото ви може да се повдигне, и носътъ ви може да се продължи, и брадата ви може да се оформи — всичко можете да постигнете. Нѣма нѣщо, което човѣкъ не може да постигне, или да подобри въ себе си.

Ученикътъ трѣбва да работи, да развива търпение. Какъ ще развива търпение? Ето единъ методъ. Когато не сте разположени и видите на лицето си нѣкаква дисхармонична чѣрта, вземете огледалото и се гледайте въ него около 10 минути, докато опредѣлите, въ коя част на лицето се намира тази чѣрта. Повече отъ десетъ минути не се гледайте въ очите, защото можете да заспите. Докато се гледате още, вие можете да си кажете: Ти трѣбва да се поправишъ! Задръжте въ ума си тази отрицателна чѣрта на лицето и следъ малко ще видите, че чрезъ внушение тази чѣрта се е измѣнила. Този методъ е мъченъ малко, но мнозина могатъ да го употребятъ и да иматъ добъръ резултатъ. Ако при гледане въ огледало, очите ви почватъ да сълзятъ, това показва, че нервната ви система е слаба. Когато очите ви престанатъ да сълзятъ, или, изобщо, не сълзятъ, това показва, че нервната ви система започва да закрепва, или пъкъ не се нуждае отъ такова закрепване. Въ първо време гледайте минута—две въ очите си, безъ

да мигате, и забравете, че искате да си въздействувате. Така ще видите, че всъщо нѣщо става на свой редъ, неочеквано за самите вие, но не изведенъжъ, а постепенно.

Т. М...

*

18. Лекция отъ Учителя, държана на
28 юни, 1922 г. София.

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СИЛИ.

Т. м.

Прочетоха се работите върху темата: „Отличителната чърта на свѣтлината“.

По-нататъкъ пишете върху темата: „Предназначението на човѣшкото сърце“.

Когато писахте темата за свѣтлината, безъ да искате, въ ума ви се създадоха условия да мислите и за тъмнината, като контрастъ на свѣтлината. И наистина, ако тъмнината не съществуваше, можеше ли да става въпросъ за растене на тѣлата на физическия свѣтъ? Свѣтлината и тъмнината на физическия свѣтъ сѫдве състояния, чрезъ които душата се проявява. Като се ограничава, душата започва да се познава въ тъмнината. Тъмнината е процесъ на ограничаване, а свѣтлината — процесъ на познаване на Бога, познаване на Любовъта. Безъ свѣтлина Любовъта не може да се познае.

И тъй, най-силната чърта на свѣтлината е познаване на Бога, познаване на Любовъта. Вмъкнете тази мисъль въ резюмето, което ще направите, отъ темите за свѣтлината. Свѣтлината е процесъ на умствения свѣтъ. Когато умствениятъ свѣтъ се разкрива предъ очите на човѣка, едновременно съ него се разкриватъ формите, както и съдържанието и смисъла на тия форми. По този начинъ човѣкъ дохожда до Първата Причина — до Любовъта. Който иска правилно да расте и да се развива, той трѣбва психологически да свързва свѣтлината съ процеса за познаване на Любовъта. Следователно, всички състояния, които произвеждатъ дисхармония въ човѣшката душа, спадатъ къмъ

областьта на тъмнината. Тъмнината пъкъ ограничава човѣка. Всѣко състояние, което произвежда хармония въ човѣшката душа, спада къмъ областта на свѣтлината.

Ако попаднете въ метафизиката, тамъ другояче разглеждатъ свѣтлината и тъмнината; твърденията на метафизиката ще създадатъ въ васъ голѣми противоречия. Метафизиците, както и крайните окултисти, подържатъ мисъльта, че абсолютната свѣтлина е абсолютенъ мракъ. И когато Богъ рекълъ: „Да бѫде виделина!“ — съ това Той създалъ първото ограничение. Значи, когато абсолютниятъ мракъ се ограничи въ себе си, той произвежда виделина, която тъмнината не е въ състояние да обземе. Питамъ: кое е първото ограничение на човѣка? Жертвата е първото ограничение на човѣка. Следователно, когато се реши да пожертвува нѣщо, човѣкъ произвежда свѣтлина въ себе си. Затова е необходима жертвата. Когато човѣкъ пожертвува нѣщо, настава вече първиятъ денъ на свѣтлината въ неговата душа. Богъ каза: „Да бѫде виделина!“ — и стана виделина. Когато въ човѣка настане виделина, съ цель да разграничи въ него свѣтлината отъ тъмнината, той е извѣршилъ жертвата правилно. Ако въ човѣка не се яви никаква свѣтлина и тъмнина, и жертвата не е направена, или, ако е направена, има никаква неправилностъ въ нея. Когато Христосъ казва за себе си „Дзъ съмъ виделина на свѣта“, тази виделина, тази свѣтлина се произведе отъ самопожертвуването, което Христосъ направи. Тъй щото, който иска да произведе свѣтлина въ себе си, той трѣбва да се самопожертвува. Значи, свѣтлината е свързана съ актъ на жертвa. При сегашната еволюция, свѣтлината въ физическия свѣтъ има четири различни посоки, които се опредѣлятъ отъ че-

тири вида вълни, съ различна гъстота. Онѣзи вълни, която иматъ по-голѣма гъстота, образуватъ задната част на човѣшкия мозъкъ. У животнитѣ тежестъта на мозъка, т. е. най голѣмата гъстота на мозъка е задъ ушитѣ, вследствие на което тѣ сѫ принудени да ходятъ на четири крака. У растенията тежестъта е долу, въ коренитѣ, вследствие на което тѣ сѫ принудени да бѫдатъ заровени въ земята, съ главата надолу, и по този начинъ да пазятъ равновесие. У човѣка тежестъта на мозъка е отпредъ, предъ ушитѣ, вследствие на което е принуденъ да се изправи на два крака. Така само човѣкъ пази равновесие. Значи, тритѣ направления, или посоки на свѣтлината, сѫ създали досега три течения въ мозъка на живите сѫщества, които пъкъ сѫ произвели три различни положения, необходими за запазване на равновесието въ тѣхъ: растенията се обърнали съ главата надолу; животнитѣ — застанали на четири крака, а хората — се изправили на два крака. Сега иде четвъртото направление на свѣтлината, което образува онова течение на сили, нужно за създаване на духовното тѣло на човѣка. Това тѣло се отнася къмъ висшия, къмъ свръхчувствения свѣтъ. Следователно, когато свѣтлината действува въ човѣка по четири различни направления — отзадъ, отпредъ, наваждре и нагоре, образува се единъ кръстъ. И сега, за да познаете, въ кое отъ тия четири направления свѣтлината е най- силна, ще начъртаете този кръстъ. Отъ дълбината на четиритѣ линии, които образуватъ кръста, се сѫди за силата на свѣтлината. Ако западната частъ на кръста е по- силно развита, т. е. по-дълга, това показва, че животинското естество въ човѣка има надмощие надъ другитѣ сили; ако долната частъ на кръста е по-дълга, това показва, че растителнитѣ стремежи въ

човѣка сѫ по-развити; ако източната частъ на кръста е по-дѣлга, това показва, че човѣшките способности и чувства въ човѣка сѫ развити по-вече отъ другите; и най-после, ако горната частъ на кръста е най-дѣлга, това показва, че Божественото въ човѣка взима надмошie. Ако спуснете една отвесна плоскостъ въ човѣка, отгоре до долу, успоредна съ цѣлото му тѣло, той се раздѣля на две части: задната частъ представя лѣвата пжтека на неговото движение, а предната частъ, успоредна на лицето му, представя дѣсната пжтека на неговото движение. Ако спуснете друга плоскостъ, отъ западъ къмъ изтокъ, имате друго дѣление, при което дѣсната частъ на мозъка представя правия, дѣсния пжть, а лѣвата частъ на мозъка — лѣвия, широкия пжть. Въ принципаленъ смисълъ казано, лѣвиятъ пжть означава стремежа на човѣшката душа, а дѣсниятъ пжть — действията на човѣка. И наистина, въ правия, въ дѣсния пжть върви само онзи, който действува, а въ широкия, въ лѣвия пжть върви само онзи, който не действува още, а само се стреми. Това сѫ двата пжтия, по които съвременните хора вървятъ.

Като говоримъ за влияние и надмошie на растителни и животински сили и стремежи въ човѣка, имаме предъ видъ първите прояви на съзнанието и подсъзнанието въ човѣка. Подъ думата „животинско влияние“ разбираме първите прояви на подсъзнанието. Когато въ мозъка, или въ цѣлия организъмъ на човѣка се събере известна енергия повече, отколкото трѣбва, тя създава въ него редъ дисхармонични състояния. Напримѣръ, когато слѣпоочните области въ човѣка сѫ силно развити, на тѣхъ, по развитие, отговарятъ устните. Значи, между слѣпоочните области и устни-

тѣ на човѣка има известно съотношение. Колкото повече се развиватъ слѣпоочните области, толкова и устнитѣ ставатъ по-дебели. Това се забелязва особено много въ хора, на които носътъ е близо до устнитѣ. Понеже носътъ е свързанъ съ обонянието, при всѣко помириране на хубаво ядене чрезъ носа, става приливъ на кръвта въ устнитѣ, вследствие на което тѣ ставатъ по-дебели.

Изобщо, всички части, всички центрове на мозъка указватъ влияние върху специални удове на човѣшкия организъмъ, като хвърлятъ известенъ отпечатъкъ върху тѣхъ. Напримѣръ, когато центърътъ на надеждата въ нѣкой човѣкъ е добре развитъ, той указва влияние върху два специални мускула на неговото лице. При силно развита надежда въ човѣка, жгълтътъ на устата е завитъ малко нагоре, а не надолу. Следователно, мозъчните центрове указватъ влияние въ две направления: тѣ създаватъ или прави, или криви линии. Понѣкога тѣ образуватъ и вглъбнати жгли. Изобщо, линиите вървятъ въ две направления: нагоре или надолу. Когато човѣкъ е тжженъ, жглитъ на устата му се спушкатъ надолу, т. е. теченията въ него сѫ или растителни, или животински. Щомъ жглитъ на устата сѫ насочени нагоре, човѣкъ става веселъ; тогава въ него преобладаватъ човѣшкого и Божественото състояния. И затова, като окултни ученици, трѣбва да правите редъ опити, изследвания, да изучавате различните състояния, положителни и отрицателни, презъ които минавате. Когато сте неразположени, направете опитъ да отдѣлите това състояние отъ съзнанието си и да го изследвате като обектъ, който нѣма нищо общо съ васъ: подложете го на критика, да видите причините и последствията на това състояние. Докато не направите нѣколко такива опити, при всѣко подобно нераз-

положение, вие ще мислите, че това състояние е ваше, че е свързано със съзнанието ви, и по никой начинъ не можете да го отдълите отъ себе си, вследствие на което се намирате подъ неговия тормозъ. Не, вие можете да го отдълите отъ съзнанието си, както можете да отдълите дяволския нокътъ отъ себе си. Ама изваждането му щъло да ви причини известна болка — нищо отъ това. Изтеглете го отъ крака си!

Когато човѣкъ е чрезмѣрно страхливъ, честолюбивъ и съ слаба надежда, той е пессимистъ. Страхътъ създава въ въображението на човѣка образи на препятствия, на спънки, които той не може да преодолѣе. Едновременно съ страха, въ него изпъква честолюбието му, че той не може да се повдигне, че остава назадъ отъ всички хора; слабата му надежда пъкъ го обезсърдчава, и той изпада въ мрачно състояние, въ пессимизъмъ. Пессимизъмътъ пъкъ ражда въ него редъ отрицателни качества, като лукавство, хитростъ, завистъ, умраза. Ще питате, защо се е явилъ страхъ въ свѣта. Въ животинското царство страхътъ е на мястото си. Тамъ той е единъ отъ великите закони. Тамъ той е достигналъ до съвършенство. Когато нѣкое животно е много страхливо, това показва, че правото не е на негова страна. Това животно трѣбва да разчита на краката си. На слабия въ животинското царство казватъ: Тебе законътъ не те закриля, нито може да те избави, затова развивай краката си, тѣ да сѫ дѣлги, за да разчиташъ на тѣхъ. Страхътъ въ животните е равносиленъ на съвестта у хората. Значи, въ човѣка страхътъ се замѣства съ съвестта. Когато страхътъ дойде въ човѣка, въ него съ събуждатъ всички отрицателни качества на миналото, които не го радватъ. Затова, дойде ли страхътъ въ човѣка, той веднага трѣбва да го

замѣsti съ съвестъта. Щомъ превърнете страхъ въ съесть, веднага ще дойде разума, разсѫдъка. При това положение вече може да се говори за право.

И тъй, всѣки трѣбва да работи върху себе си съзнателно, да отдѣля своите състояния едно отъ друго и да ги изучава. Дойде ли ви нѣкакво скрѣбно състояние, и не искате да живѣете, отдѣлете това състояние отъ съзнанието си и го разгледайте обективно, защо е дошло при васъ, когато време ще трае и т. н. Като го отдѣлите отъ себе си, ще видите, че това не сте вие. Това състояние е чуждо. Хората много лесно се подаватъ на чужди мисли, възприематъ чужди състояния, и като не познаватъ законите, страдатъ, измѣжватъ се. Чрезъ внушение, чрезъ хипнотизиране нѣкои хора възприематъ отъ хипнотизатора много мисли, които после раелизиратъ като свои. Следъ като изпълнятъ внушената отъ хипнотизатора мисъль, едва тогава разбиратъ, че сѫ били подъ чуждо влияние. Чрезъ хипнотизъма могатъ да се обяснятъ много убийства и самоубийства, които се вършатъ въ свѣта. Случава се, че нѣкой човѣкъ, който въ миналото си е билъ въ нѣкаква школа, чрезъ внушение е възприелъ отъ учителя си известна мисъль, добра или лоша, и едва сега я реализира. При такива случаи, този човѣкъ самъ се чуди, какъ е станало, че се е измѣнилъ толкова много. Срѣщате единъ добъръ, честенъ човѣкъ, познавате го добре, различате на него, но изведенъжъ той се промѣня, започва да обира хората, да ги изнудва. Чудите се, какво е станало съ този човѣкъ, че се е измѣнилъ толкова много. Следъ две-три години го срѣщате, живѣе пакъ честенъ, почтенъ животъ — измѣнилъ се, върналъ се е въ първото си състояние. Какви сѫ тѣзи рѣзки промѣни, които ставатъ съ него?

Сега, като ученици на Великата Школа, всички ще работите, да изправите тъзи състояния въ себе си, т. е. по-право да се освободите от тяхъ. Значи, предстои ви грамадна работа на изправяне. Школата има за цель да ви даде такива знания, чрезъ коиго, по разуменъ начинъ, да изправите по-гръшките на своето минало. Щомъ дойдете до нѣкое хипнотическо състояние на миналото, ще се върнете назадъ и по обратенъ путь ще го изправите. Ще правите обратни паси на тия, съ които сѫ ви хипнотизирали. Обикновено хипнотизаторътъ на черната ложа правятъ паси отгоре-надолу. Днесъ много хора се миятъ по сѫщия начинъ; тъ миятъ лицето си, напримѣръ, отгоре надолу, като затварятъ очите си, съ което искатъ да кажатъ: Не струва да бѫде човѣкъ съ отворени очи. Да, когато влизатъ въ материалния свѣтъ, добре е очите на човѣка да сѫ затворени, но когато влизатъ въ Школата да учи, тамъ очите му трѣбва да бѫдатъ отворени. Като ученикъ, той трѣбва да прави движения, т. е. паси, настрани, обратно на тия отъ черната ложа. Когато мокрите косата си, правете пакъ сѫщите движения, отдолу-нагоре, а не обратно.

Всѣко движение, което правите, има свой дѣлбокъ смисълъ и указва влияние върху васъ. Каквите движения правите, наблюдавайте, какъ се отразяватъ върху васъ, какви състояния произвеждатъ. Нѣкои движения се отразяватъ върху васъ приятно, а нѣкои — неприятно. Следете тъзи движения и ги изучавайте. Обаче, гледайте да не изпаднете въ друга крайностъ, да започнете да се страховувате, дали да направите нѣкакво движение, или не. Когато искате да тонирате ума си, направете мислено едно движение отдолу-нагоре, по еволюционенъ путь. Започнете първо да мислите за ра-

стенията, после за животнитѣ, следъ това — за хората и най-после — за Бога, за сѫществата отъ Божествения свѣтъ. По този начинъ ще изпитате единъ подемъ на духа, едно възходещо състояние. Ако правите обратното движение, т. е. започвате отъ Божествения свѣтъ и постепенно слизате къмъ човѣшкия, животинския и растителния свѣтъ, вие ще изпаднете въ закона на инволюцията и ще преживѣете едно падане на духа, едно низходещо състояние. Като прилагате първото упражнение, ще можете да се освободите отъ много отрицателни състояния. За да правите това упражнение по-сполучливо, можете да се занимавате съ ботаника, зоология, антропология, а най-после да четете нѣкои Божествени книги. Човѣкъ всѣки денъ слиза въ по-низкиятѣ свѣтове и пакъ се качва нагоре. Всѣка скръбъ показва, че човѣкъ се е свѣрзalъ съ растенията. По този начинъ той помага на тѣхъ, а тѣ — на него. Когато изпитва неразположение, гнѣвъ и редъ още отрицателни чувства, човѣкъ се свѣрзва съ животнитѣ, на които, по този начинъ, помога. Щомъ дойде до разумното, до приятното, той вече е влѣзълъ въ човѣшкия свѣтъ. Най-после, човѣкъ минава къмъ възвишеното, благородното, т. е. той влиза въ Божествения свѣтъ, въ който цари абсолютна хармония.

Тѣзи сѫ четиритѣ свѣта, четиритѣ състояния, които човѣкъ трѣбва да изучава. Когато нѣкой е неразположенъ, смутенъ, нетърпеливъ, нека си представи, че се намира въ гора отъ борови и джбови дървета. Нѣма да мине много време, и състоянието му ще се измѣни, ще приеме разположението на растенията. Когато нѣкой изпадне въ състояние на леностъ, нека мисли за животнитѣ. Тѣ обикновено сѫ пъргави, подвижни. Нуждата за храна ги е заставила по цѣлъ денъ да се движатъ,

да задоволятъ глада си. Като мислите за животните, вие се свързвате съ тяхъ, и тъм си стимулиратъ съ енергията си. Като се нахранятъ, животните ставатъ мързеливи, но щомъ огладнатътъ, пакъ тръгватъ да търсятъ храна. Като придобиете търпението на растенията и подвижността на животните, вие ще минете къмъ човѣка, да придобиете разсѫдливостта, мисъгъта. Следъ това ще влѣзете въ Божествения свѣтъ, дето ще изложите всичките си мисли на показъ. Напредналите същества отъ този свѣтъ ще направятъ своите бележки върху изложените отъ васъ мисли. Умните хора правятъ всѣки ден по едно изложение; обикновените хора правятъ по едно изложение въ седмицата, а глупавите — по едно изложение въ годината. Когато се казва, че човѣкъ тръбва да бѫде изложенъ на критика, това подразбира изложение на неговите мисли въ Божествения свѣтъ, дето разумни същества ще се произнасятъ за тяхъ, а той ще следи, ще наблюдава всичко и ще вижда погрѣшките на онова, което нѣкога е създадълъ. Докато дойде до това положение, човѣкъ тръбва да мине презъ една последователна дисциплина на ума. Вие не сте минали още презъ тази дисциплина и не сте готови за Божествения свѣтъ. Ако преждевременно влѣзете въ този свѣтъ, ще заспите, ще се разстроите, не можете да понесете неговите високи вибрации. Който е миналъ презъ тази дисциплина на ума, на волята, като влѣзе въ Божествения свѣтъ, той ще се върне бодъръ, освеженъ, съ нова свѣтлина и нови знания. За да преминете отъ този въ онзи свѣтъ, изисква се абсолютна тишина, безъ никакви смущения, никакви беспокойствия. Пълна хармония се изисква затова. За да се направи единъ опитъ за влизане въ Божествения свѣтъ,

изисква се чиста аура наоколо, абсолютна хармония и тишина.

Тази обстановка тръбва да се продължа най-малко единъ — два часа, нѣшо, което е невъзможно въ градовете. Този опитъ е невъзможенъ даже и въ Чамъ-Кория, дето сме сега. Това е възможно на нѣкое високо, уединено планинско място. Ако опитътъ тръбва да се направи въ София, напримѣръ, изисква се специална стая, заградена съ здрава, чиста, хармонична аура. Въ тази стая чуждъ, външенъ кракъ не тръбва да влиза. Изобщо, никой не тръбва да подозира за сѫществуването на тази стая. Обаче, засега това е невъзможно, нѣма готови хора. Който не е подготвенъ за опита, нѣма да има желание да пристъпи къмъ тази стая. Ученикътъ, обаче, ще се стреми да влѣзе вжтре, както пчелата се стреми къмъ ароматния цвѣтъ. Учениците тръбва да работятъ, да създадатъ хармонична аура въ своята стая, за да бѫдатъ опитът имъ успѣшни.

Работете усилено върху себе си, за да преодолѣете всички мъжчнотии. Потози начинъ ще изработите въ себе си воля, съ която ще преодолявате на всичко. Каква воля тръбва да изработите? Не желѣзна, нито гранитна, но диамантена воля. Желѣзната и гранитната воля лесно ще капитулиратъ, а диамантената ще издържи на всички препятствия. Отъ васъ се изискватъ широки схващания, голѣма самоотверженостъ, за да се премахнатъ заблужденията отъ пжтя ви. Тѣзи заблуждения могатъ да се махнатъ само чрезъ свѣтлина на съзнанието. Особена е тази свѣтлина. Не влѣзе ли тя въ съзнанието ви, вие ще останете съ сегашните си разбирания, при които не можете да добиете онѣзи резултати, които очаквате.

Като казвамъ, че е необходимо особена свѣтлина да влѣзе въ съзнанието ви, това ни най-малко не трѣбва да ви смущава. Тази свѣтлина ще дойде сама по себе си, а отъ васъ се изисква само да се качите на нѣкой високъ планински връхъ и тамъ да чакате. Нали знаете, че слънцето огрѣва първо върховете на планините, а после долините? По сѫщия начинъ и тази свѣтлина ще огрѣе първо върховете на вашето съзнание, а после — долините му. Отъ васъ се изискватъ усилия, докато се качите на високия Божественъ връхъ, дото свѣтлината иде най-рано. Въ долините и въ равнините тази свѣтлина дохожда по-късно.

Следователно, когато се запитате, какви преимущества дава окултната школа на учениците си, ще знаете, че тя имъ посочва правия пътъ къмъ възкачване на високите Божествени върхове, които първи се освѣтяватъ отъ Божествените лжчи на изгрѣващето слънце.

*

19. Лекция отъ Учителя, държана на
5 юлий, 1922 г. Чамъ-Кория.

ВЪЗМОЖНОСТИ

Т. м.

Четоха се темитѣ за „Низкитѣ и високите хора“.

Каква е разликата между възможност и необходимост? Възможността има отношение къмъ човѣшките процеси, т. е. къмъ човѣка. Необходимостта има отношение къмъ Божествените процеси, които се налагатъ въ силата на нѣщо по-високо отъ човѣшкото. Когато се говори за възможности, подразбираме онова, което човѣкъ трѣбва да прави за всѣки даденъ случай, за да използува благоприятните условия, които необходимостта е турила въ рѣжетѣ му.

Сега ще ви представя единъ примѣръ, който илюстрира отношенията между висшето и низшето въ човѣка. Единъ господаръ има хубавъ конь, който обича, вследствие на което между господаря и коня се създаватъ другарски отношения: господарътъ язди коня, а конътъ го носи на гърба си, отиватъ на вършитба. Господарътъ слиза отъ коня, впрѣга го, и двамата започватъ заедно да вършатъ. Вечеръта господарътъ освобождава коня отъ работата, качва се на гърба му и тръгва за дома си. Господарътъ влиза въ къщи, а конътъ отива въ дама. Питамъ: въ кого отъ двамата се криятъ възможностите — въ господаря, или въ коня? Въ господаря. Само господарътъ е въ състояние да измѣни, въ смисълъ да подобри, или да влоши положението на коня. Конътъ пъкъ, отъ своя страна, е въ състояние да улесни положението

то на господаря си. Следователно, низшето начало човѣка, улеснява а висшето — подобрява положението му.

Каквите сѫ отношенията между господаря и коня, такива сѫ отношенията между учителя и ученика: учительтъ подобрява положението на ученика, а ученикътъ улеснява положението на учителя. Щомъ учительтъ подобри условията на ученика, последниятъ трѣбва да ги използува разумно. Тъй щото, възможността въ човѣка не е нищо друго, освенъ разумното начало въ него. Човѣкъ трѣбва да използува възможностите, които се криятъ въ него, за подобрение положението на коня си, който пъкъ ще го улеснява. Въ какво може да се подобри положението на коня? Въ жилището, въ храната и въ водата. Като се подобри положението на коня, той ще бѫде по-здравъ, по-силън и ще може повече да улеснява господаря си. Това значи: ако господарътъ на вашето тѣло не подобри умствените сили и способности на своя мозъкъ, ако не подобри чувствата на своеето сърце и най-после, ако не подобри действията на своята воля, той не може да има никакви улеснения въ своя животъ.

Като ученици на тази Школа, предстои ви задачата, да използвате своето недоволство, което съ години наредъ ще ви бѫде спѣнка. Отъ какво е недоволенъ ученика? Ученикътъ може да бѫде недоволенъ отъ себе си — отъ своя умъ, отъ своето сърце, отъ своята воля; сѫщо така той може да бѫде недоволенъ и отъ окръжаващата среда. Въ каквато форма и да е изразено, отъ каквото и да е предизвикано, недоволството е енергия, сила, която може да се използува като стимулъ за работа. Недоволството на човѣка се дъл-

жи на това, че му липсва нѣщо, крайно необходимо, нужно за неговото щастие.

Питамъ: де ще намѣрите това, къето ви липсва? Ако ви липсва топлина, де ще я намѣрите? Въ слънцето. Ако ви липсва свѣтлина, де ще я намѣрите? Въ слънцето. Нѣкой може да каже, че свѣтлината иде отъ всѣко запалено, горящо тѣло. Напримѣръ, когато гори нѣкакъвъ газъ, свѣщъ или дърво, пакъ имаме топлина. Да, но тази топлина е вторична. Въ свѣщта, въ дървото и въ други горящи тѣла е складирана слънчева енергия, която, споредъ случая, може да се превърне въ топлинна, или свѣтлинна. Обаче, най-приятна топлина и най-чиста свѣтлина е слънчевата. Първична топлина и свѣтлина е тази, която иде направо отъ слънцето.

И тъй, топлината и свѣтлината ще търсите въ слънцето. Де ще търсите любовта, мѫдростта и истината? Въ Бога. Значи, външната страна на Бога, или Неговиятъ дискъ е мѫдростта. Съдѣржанието на този дискъ е любовта, а смисълътъ му, това е истината. Съ други думи казано: мѫдростта представя реалната, външната, видимата форма на нѣщата; любовта е съдѣржанието на тѣзи форми, а истината е тѣхниятъ смисълъ. Ако речете да търсите любовта, мѫдростта и истината въ хората, това вече е вторична, второстепенна тѣхна проява. Когато търсите любовта въ Бога, вие сте на безопасно място. Защо? Защото Божията Любов е неизчерпаема. Тя е изворъ, който постоянно блика; тя е огънь, който постоянно гори. Въ този изворъ трѣбва да вливате своята вода. Въ този огънь трѣбва да внасяте своето масло. Ако не внасяте водата си въ Вѣчния изворъ, той ще престане да извира. Ако не внасяте маслото си въ Божествения огънь, той ще пре-

стане да гори, както лампите изгасватъ безъ газъ, и както електрическата свѣтлина прекъсва безъ токъ. Газъта, маслото, токът сѫ условия за горене. Хората намиратъ, че много отъ условията внасятъ противоречия въ живота. Когато условията сѫ конечни, ограничени, тѣ внасятъ противоречия. Обаче, когато сѫ безконечни, неограничени, тѣ изключватъ всъкакво противоречие.

Като ученици на Великата Школа, стремете се да разбирате безграничното, безконечното, проявено въ ограниченитѣ, конечни, но разумни форми. При това положение, вие ще знаете, отде иде недоволството. Безконечното прави човѣка недоволенъ. Какво трѣба да направите, за да се освободите отъ недоволството? Да се разширите. Станете голѣма, широка тржба, презъ която водата на Божественосто езеро свободно да протич безъ да ви създава нѣкаквъ напоръ, нѣкакво напрежение. Щомъ се разширите, недоволството ще изчезне. Причината за недоволството е обстоятелството, че човѣкъ не е могълъ на време и разумно да използува условията, дадени за неговото развитие. Кога ставатъ хората недоволни? — На стари години. Всички стари хора сѫ недоволни отъ себе си. Тѣ виждатъ, че на младини е трѣбало да учатъ, да придобиватъ знания и опитности, а напразно сѫ прахосвали времето си и не могатъ вече да се върнатъ назадъ. Всички стари хора, съ малки изключения, сѫ крайно недоволни отъ себе си. Младите пѣкъ сѫ недоволни отъ ограниченията, които ги спѣватъ, за да реализиратъ своите желания. Всѣка спѣнка, всѣко препятствие на пътя имъ ги прави недоволни.

Човѣкъ трѣба да бѫде доволенъ отъ условията, въ които е поставенъ, и да се стрѣми да ги използува разумно. Ако е едноволенъ отъ усло-

вията си, той ще се намъри въ положението на жабата, за която се говори въ баснята „Щъркелъ и жаба“. Тази басня е окултна, тя има вътрешенъ, дълбокъ смисълъ. Единъ младъ щъркелъ, който представя младъ, красивъ момъкъ, минавалъ единъ денъ покрай едно блато, дето живѣели много жabi. Щъркелътъ погледналъ къмъ блатото и видѣлъ, че отъ водата се подавала главата на една жаба. Въ случая, жабата представя момата. Щъркелътъ спрѣлъ предъ жабата и започналъ да и разправя за свѣта, въ който живѣе: Знаешъ ли, на каква височина достигаме ние? Знаешъ ли, какъвъ просторъ, каква широчина предъ насъ се разкрива? Азъ се чудя, какъ живѣешъ въ това мярсно блато! — Какво да правя? Нѣмамъ възможностъ да излѣза оттукъ — крила нѣмамъ. — Много лесно. Качи се на гърба ми, и азъ ще те вдигна въ широките пространства, да видишъ новъ свѣтъ, нови простири. Жабата се качила на гърба на щъркела и полетѣла въ небесното пространство. Като не могла да издържи на новите условия, тя се прѣснala и паднала на земята. Каква поука може да се извади отъ тази басня? — Всѣки човѣкъ трѣбва да седи въ условията, при които е поставенъ. Ако излѣзе преждевременно отъ условията, въ които Провидението го е поставило, той непременно ще падне и ще се убие. Не на време щъркелътъ е говорилъ на жабата за красивите високи мѣста, а жабата преждевременно е напуснala условията на своето блато.

Сега ще знаете, че и въ окултизъма има такива опасни и съблазнителни мѣста, отъ които можете да пострадате. Не се качвайте на крилата на щъркела! Това, което за жабата е опасно, за щъркела е безопасно. И обратно: това, което за щъркела е опасно, за жабата е безопасно. Ако жабата

бъше успѣла да примами щъркела да влѣзе въ благото, и той щъше да пострада по нѣкакъвъ начинъ. Свѣтът, въ който щъркелътъ живѣе, не дава възможност на жабата да се развива; нито свѣтътъ на жабата дава възможност на щъркела да се развива. Възможноститѣ даватъ условия за развиване на ума, на сърцето и на волята на човѣка. Въ мислитѣ и чувствата на човѣка трѣба да се внесе разширяване и дѣлбочина, а на волята трѣба да се предаде интенсивност.

Сега, за да познаете, доколко вашите мисли и чувства иматъ широчина и дѣлбочина, и доколко волята ви е интенсивна, направете следния опитъ. Когато нѣкой вашъ познатъ или приятель ви каже една обидна дума, вижте, дали можете да я превърнете въ добро и за колко време ще можете да я превърнете. Колкото по-скоро се справите съ тази обидна дума, толкова по-голѣма е широчината и дѣлбочината на вашия умъ и на вашето сърце. Изкуство е човѣкъ да дойде до положение да превръща обидните думи въ музика. Който си зададе за цель да каже нѣкаква обидна дума на приятеля си, трѣба да бѫде внимателенъ, да не каже нѣкоя тежка обидна дума, че да произведе голѣмъ, дѣлбокъ разрѣзъ. На кого то отъ васъ направятъ единъ разрѣзъ, ще следи, за колко време ще премине. Индуцитѣ лесно лѣкуватъ ранитѣ си. Тѣ иматъ начинъ, чрезъ който събиратъ праната отъ природата, и съ помощта на мисъльта си, тѣ отправятъ тази прана къмъ болното място, което въ 20 минути най-много оздравява. Следователно, обидата не е нищо друго, освенъ малъкъ разрѣзъ, направенъ на ума, на сърцето или на волята на човѣка. Който има въ запасъ отъ праната на природата, достатъчно е да концентрира мисъльта си къмъ болното място, да

го докосне съ ръката си и въ нѣколко минути само да го оздрави. Това значи силна, интенсивна воля. Безъ този опитъ, човѣкъ ще се намѣри въ положението на търговецъ, който мисли, че е богатъ, безъ да има пари въ касата си.

И тъй, ще направите опита съзнателно. Като видите, че нѣкоя ваша приятелка е въ отливъ, т. е. неразположена, ще отидете при нея и ще й кажете нѣщо, за да я предизвикате. Тогава тя ще ви каже нѣкоя обидна дума. Следъ това вие ще и благодарите и кажете, че направихте малъкъ опитъ съ нея, затова я подразнихте. За да направите опита, ще изберете такова лице, на което разчитате, че може да ви каже нѣкаква обидна дума. После, ще се обѣрнете къмъ себе си, да видите, за колко време ще можете да се поляризирате. Такива опити могатъ да се даватъ естествено, безъ да ги търсите сами. Когато опитите сѫ естествени, по-добре ще бѫде и за самите васъ. Тъй щото, вие ще си създавате изпити сами, само когато естествено не се нареждатъ. Всички опити, всички изпити, които ви се даватъ въ Школата, представляватъ условия за придобиване на енергия. Който успѣва въ опитите си, който добре се справя съ изпитите си, той черпи енергия. Който не решава добре задачите си, той губи енергия. Ще знаете, че противоречията въ пжтя на ученика сѫ необходими за неговото физическо, умствено и духовно развитие. Следователно, противоречията сѫ необходимъ законъ въ развитието на ученика.

Когато се говори за законите и силите въ природата, дръжте въ ума си мисълъта за Първичния законъ, споредъ който нѣщата сѫ точно опредѣлени. Въ този законъ има само едно изключение, което сѫществува като възможност, като врата къмъ нѣщо ново. Споредъ този законъ, за

Бога, напримъръ, нѣма нѣщо невъзможно. Той може всичко да изправи, и моментално, и постепенно. Когато е студено вънъ, вие сте недоволни; щомъ се стопли, ставате доволни. Когато е тѣмно вънъ, вие се спъвате, падате, вследствие на което сте недоволни. Щомъ се разсвѣтли, щомъ дойде свѣтлината, вие ставате доволни. Както виждате, стъдът и топлината, тѣмнината и свѣтлината сѫ сили, които или развалятъ, или нареждатъ работите. По сѫщия начинъ се смѣнятъ и състоянията въ човѣка. Докато е тѣмнина въ съзнанието на хората, тѣ мислятъ, че невъзможно е да постигнатъ своите желания. Щомъ изгрѣе слънцето въ съзнанието имъ, желанията имъ ставатъ постижими.

И тѣй, ще изучавате възможностите на сегашния си животъ, да знаете, кои нѣща трѣбва да подобрите, и кои — да улесните. Значи, трѣбва да знаете, какви възможности имате за подобряване, и какви за улесняване. Низшето трѣбва да улеснява, а висшето — да подобрява условията. Овцете улесняватъ човѣка, като му даватъ мякото и вълната си; човѣкъ подобрява положението на овцетѣ. Следователно, подобрете положението на ума си, за да ви улесни той; подобрете положението на сърцето си, за да ви улесни то; подобрете положението на волята си, за да стане тя интенсивна, силна, могжща и да ви улесни.

Днесъ говорихъ за възможностите въ живота. Злото и доброто сѫ възможности, които сѫществуватъ въ Битието. Неразположението и разположението на духа сѫ възможности. Скрѣбъта и радостта сѫ възможности. Всѣка дисхармонична мисъль, всѣко дисхармонично чувство или действие произвеждатъ въ човѣка скрѣбъ. Всичко хармонично произвежда радостъ. Скрѣбъта представя

оранъ на нивата, а радостъта — жетва. Когато хората оратъ, земята се радва; когато жънатъ, живото се радва, че е минало презъ редъ страдания и се е освободило.

Т. м.

*

20. Лекция отъ Учителя, държана на
26 юлий, 1922 г. Чамъ-Кория.

ДЕЯТЕЛНОСТЬ НА СЪРЦЕТО.

Т. м.

Четоха се темитѣ върху: „Предназначението на сърцето“.

За следния път пишете върху темата: „Значението на човѣшкото око“.

Като писахте върху предназначението на сърцето, спрѣхте ли се да помислите за центъра на вашето сърце? Когато сърцето престава да тупа, физическиятъ животъ спира. Когато сърцето престава да чувствува, сѫщо така спира и астралниятъ животъ.

Сега, за цѣла седмица ще ви дамъ следната задача. Всѣка сутринь, преди обѣдъ и преди вечеря ще произнасяте следнитѣ думи: Боже, сътвори въ мене сърце чисто и свето! Следъ произнасяне на тѣзи думи, ще размишлявате върху сърцето петъ минути.

Нѣкои казватъ, че сърцето е храмъ, а други — олтаръ Божи. Поетитѣ за какво взиматъ сърцето: за храмъ, или за олтаръ? Това показва, че хората даватъ голѣма цена на сърцето. Каква е ролята на сърцето въ организъма? Много проста — да подтиква кръвта да се движи изъ цѣлия организъмъ. Въ това отношение, сърцето играе роля на проводникъ. Сърцето има строго опредѣлена математически голѣмина, споредъ която се опредѣля и неговата служба. Между физическата и духовната служба на сърцето има известно съотношение. Като физически органъ, сърцето е малко, но въ духовно отношение хората му отдаватъ голѣмо значение, вследствие на което то става го-

сподаръ и тамъ, дето нѣма право. Това е неправилно положение. Само човѣшкиятъ духъ може да бѫде господарь на всичко.

Ще ви задамъ следния въпросъ: сърцето ли чувствува, или духътъ? Какъ обясняватъ съвременниятъ психологи службата на сърцето въ духовния свѣтъ? — Като нервни прояви, като състояния на нервната система. Когато се говори за психическата служба на сърцето, хората минаватъ — заминаватъ покрай него, като екскурзианти, безъ да се вдѣлбочаватъ въ неговия вжтрешенъ животъ. Много отъ сегашнитъ екскурзианти, които ходятъ по панинитъ, бератъ и ядатъ боровинки, безъ да мислятъ, че могатъ да си събиратъ и за зимата. Казватъ: Като дойде зимата, тогава ще мислимъ, отде ще купимъ боровинки. Да, но тогава нѣма да намѣрите. Запасъ е нуженъ за сърцето, както добрата домакиня събира запасъ отъ различни плодове за зимата.

Казано е, че сърцето е храмъ Божи. Обаче, всѣки храмъ се нуждае отъ олтаръ. Олтарътъ е огнището въ храма. И за човѣшкото тѣло е казано, че е храмъ Божи. Огнището на този храмъ е сърцето, въ което постоянно гори огънь. Защо е нуженъ този огънь? На огъня хората се топлятъ, готвятъ си, вода си варятъ и т. н. Като имате предъ видъ службата на огъня на огнището, ще опредѣлите, каква е службата на сърцето, като огнище въ Божествения храмъ. Когато вънъ е топло, огънътъ се изгасва, но огнището остава. Значи, лѣтно време хората се топлятъ и безъ огънь.

Казахме, че когато физическото сърце престава да тупти, и физическиятъ животъ престава. Когато чувствата, чувствуванията въ човѣка преставатъ, престава и астралниятъ животъ. Щомъ

астралниятъ животъ престава, човѣкъ изпада въ сънно състояние, подобно на упояване. Така може да се уpoi човѣкъ отъ димъ, пушекъ, отъ различни газове. Когато въ дома на нѣкой човѣкъ куминътъ на огнището не тегли добре, кѫщата се изпълва съ димъ, съ пушекъ, и той трѣбва да отвори прозорците, да излѣзе вънъ. Невъзможно е човѣкъ да диша пушекъ, димъ. Следователно, всъко неразположение показва, че въ сърцето на човѣка има димъ, пушекъ. Защо? Защото куминътъ на вашето сърце, на вашето огнище е запущенъ.

Хората казватъ, че всичко се дължи на сърцето, а когато се натъкватъ на тежки вътрешни състояния, търсятъ причината другаде. Влизамъ въ кѫщата имъ, виждамъ, че тя е пълна съ димъ. Казвамъ: Очистете куминитъ си! Или, ако сѫ развалени, поправете ги. Сѫщото може да се каже и за сърцето. Щомъ преживявате тежки вътрешни състояния, казвамъ: Изчистете кумина на сърцето си! Помислете малко върху този въпросъ и си отговорете, кой е куминътъ на сърцето и де се намира той. Вие ще отговорите на този въпросъ, когато започнете да изучавате физическото, астралното, менталното и причинното тѣло на човѣка. Както физическото тѣло има своя физиология и анатомия, сѫщо така и астралното, менталното и причинното тѣла иматъ своя физиология и анатомия. Физиологията и анатомията на по-високите тѣла е подобна на тѣзи на физическото тѣло. Обаче, когато човѣкъ прави известни аналогии, тѣ трѣбва да бѫдатъ вѣрни. Ако аналогиите сѫ вѣрни въ своите съотношения, човѣкъ интуитивно ще почувствува въ себе си вътрешна хармония, вътрешно доволство. Напримеръ, нѣкой напише едно стихотворение. Прочете го единъ-два пъти, но не му харесва нѣщо. Поправи го малко, пакъ го прочете, остави го да поседи

известно време. Следът това отново го прочита, на-
мира, че сега е по-добро, харесва го. Това показва,
че вжтре въ човѣка има нѣкакво чувство, което
опредѣля, кои нѣща сѫ прави, и кои — не.

Въ това отношение, като ученици, вие трѣбва
да развивате своята интуиция, съ която разумно
да разрешавате, кои положения сѫ вѣрни, и кои
— не. Ако интуицията ви е добре развита, като
напишете нѣщо по даденъ въпросъ, както имахте
за днесъ да пишете за сърцето, като го прочетете
два-три пжти, веднага ще си дадете оценка, вѣрно
ли сте написали темата, или не. Ако работата ви
е добра, и вие ще бждете доволни, и другитѣ, кои-
то слушатъ, сѫщо ще бждатъ доволни. Ако вие
не сте доволни отъ написаното, по никой начинъ
не очаквайте другитѣ да бждатъ доволни. Когато
развивахте темата за сърцето, вие трѣбаше да се
запитате, здраво ли е вашето сърце, чувствува ли
правилно. После, трѣбаше да го разгледате ана-
томически, отъ колко прегради се състои. Следъ
това трѣбаше да минете къмъ астралното, къмъ
духовното сърце, да помислите нѣщо за него, и
тогава да напишете темата. Това значи право ми-
слене. Съвременнитѣ хора не мислятъ дѣлбоко.
Представете си, че нѣкой ви каже, че сте лошъ
човѣкъ. Право ли е това? Ако не мислите дѣлбоко
върху нѣщата, вие ще вземете тѣзи думи за абсо-
лютни и ще се умѣжните. Обаче, ако сте слуга нѣ-
кѫде, и господарътъ ви каже да отидете на нивата
да копаете, но вие се отказвате да изпълните за-
повѣдъта му, казвамъ: вие сте лошъ човѣкъ по
отношение на службата си, но не и по отношение
на живата си. Щомъ слугата не отива да оре и
да посѣе нивата, той не е изпълнилъ една отъ
своитѣ важни служби.

Питамъ: има ли разлика въ това, дали слугата ще посъе цѣлата нива, или само едно житно зърно? Който е готовъ да посъе едно житно зърно, той ще е готовъ да посъе и цѣлата нива. Който не може да посъе едно житно зърно, той не може да посъе и цѣлата нива. Следователно, когато кажемъ, че нѣкой човѣкъ е лошъ, разбираме, че той е лошъ само за дадения моментъ, но не и за нѣкой миналъ, или бѫдещъ моментъ. Той е лошъ, докато продължава неговата лоша постежка. Следниятъ моментъ, когато се занимава съ нѣкаква добра, благородна мисъль, или постежка, той е добъръ човѣкъ. Тъй щото, когато говоримъ за добро или зло, въ окултенъ смисъль, разбираме само опредѣленъ моментъ, който може да продължава нѣколко минути, нѣколко часа или години, но следъ това той се смѣня. Човѣкъ не може да бѫде презъ цѣлия си животъ само лошъ, или само добъръ. Вълкътъ, който минава за жестокъ, понѣкога проявява известно благородство. Като влѣзе въ нѣкое стадо, той побутва тази-онази овца съ муциуната си и ги отминава—никаква пакость не имъ причинява. Въ такива случаи овчарите казватъ, че нѣщо особено е станало съ този вълкъ, устата му нѣкакъ се е затворила, че не могълъ да нападне нико една овца. Не, благородство е проявилъ този вълкъ. Като побутне нѣкоя овца, той си помисли нѣщо и казва: Хайде, отъ мене да замине! Когато вълкъ влѣзе въ нѣкое стадо, той постежва по три различни начина: или дави овцетѣ, или само драши съ ноктитѣ си, наплаши ги и бѣга, или ги побута малко и не ги дави, излиза си вънъ, безъ да имъ е причинилъ нѣкаква пакость.

Сѫщото нѣщо може да се каже и за човѣка. Когато човѣкъ проявява лошото въ себе си, той или дави хората, или само драши съ ноктитѣ си

и ги наплашва, или само ги побутва, раздвижва и бѣга вънъ. Следователно, когато казвате, че нѣкакъ човѣкъ е лошъ, трѣбва точно да се знае, за кой отъ тѣзи три момента се говори. Затова, имено, злото и доброто сѫ относителни величини. Относителнитѣ нѣща се опредѣлятъ отъ времето, презъ което тѣхната енергия и деятелност се смѣнятъ. Когато казватъ за нѣкого, че не може да прави зло, това е защото правенето на злото се опредѣля астрологически отъ влиянието на известни планети върху човѣка. На обикновенъ езикъ казано, това значи: има условия, при които човѣкъ може да върши зло. Щомъ излѣзе отъ тѣзи условия, вратата за правене на зло предъ него се затваря. Като се намѣри предъ затворената врата, тази енергия започва да удря, да бълска върху нея, но като не ѝ се отвори, тя измѣня своята посока, и този човѣкъ започва да се проявява въ добро. Сѫщиятъ законъ се отнася и за доброто. Следователно, човѣкъ нѣма всѣкога условия за вършене на добро, нито пъкъ има всѣкога условия за вършене на зло.

Когато развивате темата за окото, мислете добре върху благата, които придобивате чрезъ окото. Мислете върху благата, които придобивате чрезъ окото, както и върху тия, които придобивате чрезъ сърцето. Правете научни наблюдения върху себе си, да различавате състоянията, които прѣживявате, а сѫщо така и отраженията на тия състояния върху васъ. Напримеръ, бройте, колко пжти бие сърцето ви, когато сте въ добро разположение на духа; после, бройте, колко пжти бие сърцето ви при голѣма радост и при голѣма скрѣбъ. Интересно е да видите, какъ пулсътъ варира при различнитѣ състояния, които минавате. По този начинъ ще извадите редъ математически данни, съ

които ще можете да работите. После, следете ритъма на сърцето си, дали е равномъренъ, или не, дали е дълъгъ, или късъ. По ритъма на сърцето ще определяте състоянието си. Само така вие ще се доберете до конкретни данни, които ще можете да приложите във живота си. Иначе, вие само ще събирате богатства, ще ги туряте във банки, ще ги броите, безъ да знаете, какъ се придобиват тези богатства. Не, станете ли банкери, ще копаете, ще орете, ще събете на нивата, да научите, какъ се събира богатството. Който не е събиралъ това богатство съ трудъ, съ усилия, той може само да се хвали съ него, че има на разположение еди-колко си хиляди лева, но това богатство е опасно.

За васъ, като окултни ученици, на които се даватъ много знания, има опасност отъ пресищане, отъ разсъйване. Когато се преподаватъ много предмети, вниманието на ученика може да се отвлече, вследствие на което много нѣща нѣма да чуе, да разбере или да възприеме. Външно ще чува, но вътрешно нѣма да възприема. При това положение, колкото и да се говори на човѣка, той нѣма да разбира. Той ще мяза на младъ момъкъ, който е опредѣлилъ да се срещне съ своята възлюбена и мисли само за предстоящата срѣща. Каквото и да му се говори, той все за срѣщата ще мисли. Въ сѫщото положение се намира и гладниятъ. Вие му говорите това—онова, той все за ядене мисли. Значи, когато съзнанието на човѣка е заето съ нѣкаква мисъль, той нѣма да разбере много нѣща и ще ги пропусне. Понѣкога и вашето съзнание е заето съ нѣколко странични въпроси, които прѣчатъ да схващате нѣщата правилно. Четете нѣкой поетъ, възхищавате се, чудите се, какво е искалъ да каже въ това стихотворение. — Какво искалъ

да каже? Преживѣлъ нѣкакви разочарования, които маскиралъ малко, а вие мислите, че голѣма дѣлбочина се крие въ мисъльта му. Другъ пжъ се въодушевилъ отъ нѣщо, очаровалъ се, вие се чудите на неговата мисъль. — Очарованието си излѣлъ—нищо повече. Това сѫ странични мисли, които нѣматъ нищо общо съ главния предметъ. Когато описва своите разочарования, поетътъ минава нѣкакви болезнени състояния. Когато описва своите очарования, той е оздравѣлъ, получилъ е нѣколко хиляди лева помощъ и отишълъ въ странство да се разходи. Истински поетъ е онзи, който вижда нѣщата отъ Божествено гледище и ги прилага въ живота си. Истинскиятъ поетъ описва нѣщата въ тѣхната реалностъ, безъ да се ржководи отъ лични настроения. Сѫщото се отнася до музиката и до изкуството.

Сега и отъ васъ искамъ, когато размишлявате върху нѣщо, нито вие да очаквате, нито отъ васъ да очакватъ нѣщо. Когато и азъ се въздържамъ да ви говоря конкретно, причината затова е, че досега не съмъ срешиналъ хора, на които съзнанието да е чисто, като слънцето, безъ никакво петно. Само хора съ чисто съзнание могатъ да възприематъ нѣщата тѣй, както сѫ поставени въ Божествения свѣтъ, или както сѫ въ разумната природа.

Следователно, като ученици на окултна школа, вие трѣбва така да изчистите съзнанието си, че всичко, каквото приемете, да се отпечата. Всички телефонни съобщения съ външния свѣтъ трѣбва да затворите и да кажете: Ние приемаме само отвѣтре, а не отвѣнъ. А сега, като влѣзвете въ класъ, вие се занимавате само съ звѣнци: оттукъ дрънъ, оттамъ дрънъ, ставате, ходите, връщате се, и предметътъ, който ви се предава, оста-

ва неразбранъ. Какъ ще разберете предмета, като се занимавате само съ звънци?

Първата задача на окултния ученикъ е да се научи да затваря телефонните станции. Щомъ нѣкакъ дрънне на една отъ вашите станции, ще кажете: Извинете, жиците ми сѫ прекъснати.—Какъ? Защо? — Прекъснаха се отъ окултната наука, съ която сега се занимавамъ въ Школата. Щомъ свърша урока си, пакъ мога да приемамъ и предавамъ съобщения отъ външния свѣтъ. Докато съмъ въ класъ, нѣма да ме беспокоите, ще чакате да свърша урока си. Щомъ свърша, тогава ще ми кажете, каквото трѣба. До това време ще чакате вънъ.

*

21. Лекция отъ Учителя, държана на
2 августъ, 1922 г. София.